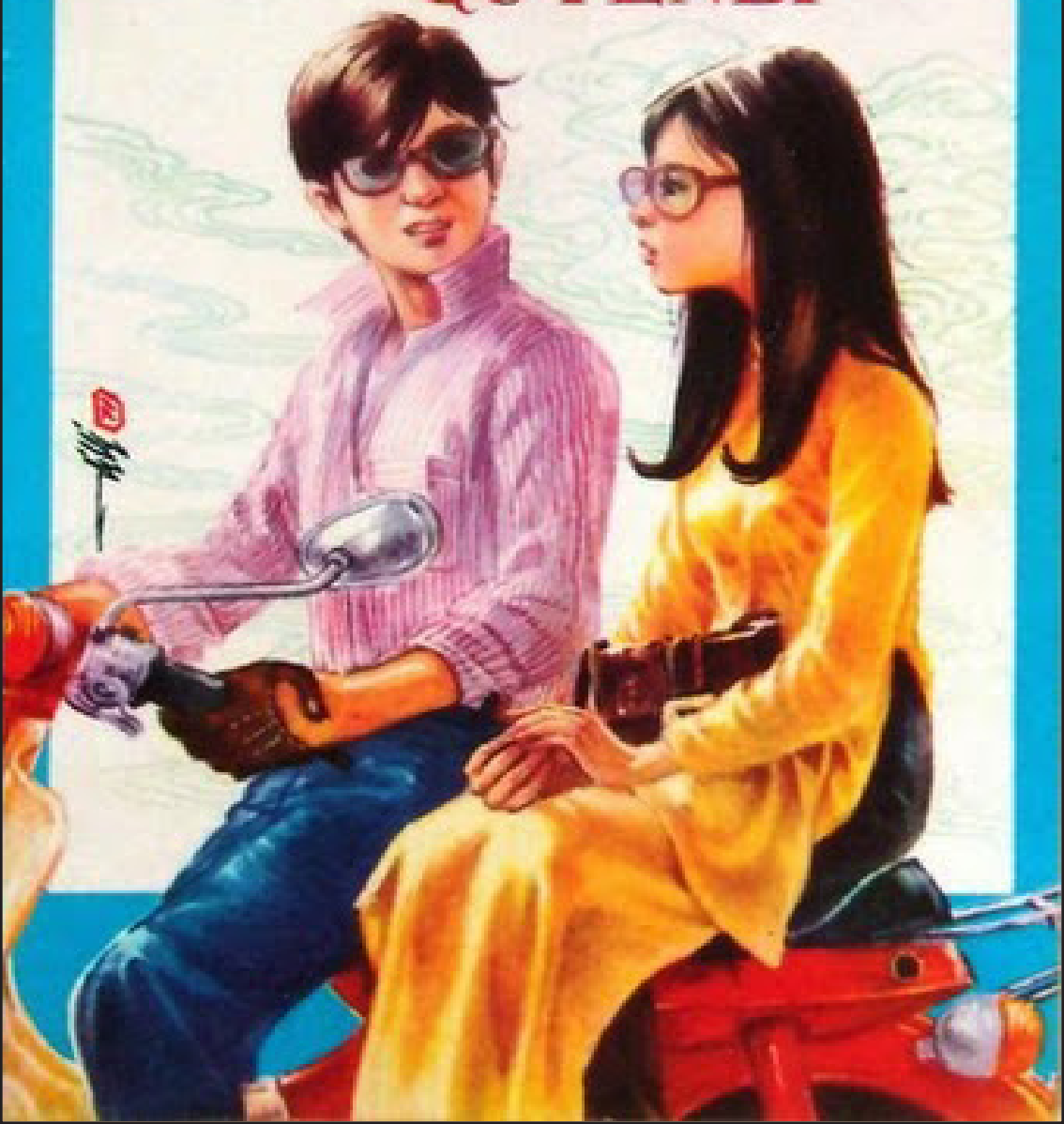

TỦ SÁCH
TUỔI HOA

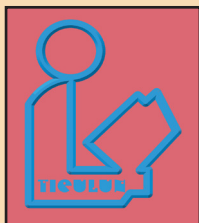
THOÁNG MÂY BAY

QUYÊN DI

THOÁNG MÂY BAY

QUYÊN DI

CHƯƠNG MỘT

Thảo buông bút, thở một hơi dài thoải mái :

- Xong xuôi...

Nhìn qua Tuấn, thấy bạn còn đang hí hoáy viết, nét mặt cau cau, Thảo muốn cười quá, nhưng rồi chỉ hỏi :

- Xong chưa mày, nghiệm số x' bao nhiêu ?

Tuấn nhăn nhó :

- Hình như tao tính sai mất cái đạo hàm rồi. Nó tùm lum cả một đám, chẳng đâu vào đâu hết đây nè !!!

Rồi quay qua, giật lấy tờ giấy nháp của bạn, tay kia Tuấn vớ lấy bút vừa ném lên mặt bàn lúc nãy, miệng nói :

- Xem nào, chỉ cần biết cái đạo hàm bao nhiêu là tao tính ra cho bằng hết. Mà có lẽ hôm nào mày phải chỉ cho tao cách lấy đạo hàm thần tốc của mày mới được. Coi bộ tao mất thời giờ cho nó nhiều quá, không lợi chút nào.

Mặt Tuấn cau cau - thói quen của anh chàng, mắt liếc nhanh trên những hàng số chỉ chít trong tờ giấy nháp của bạn, Tuấn vụt kêu lên :

5 | Thoáng Mây Bay

- Thảo nào...

Thảo hóm hỉnh :

- Ấy, sao phạm húy như vậy ?

Không đề ý đến câu nói đùa của bạn, Tuấn đưa bút sửa mấy con số trong tờ giấy nháp của mình, tươi cười :

- Rồi ! Cái đạo hàm quý ! Có chút xiu mà mất công làm hư hết bài toán !

Rồi tay viết lia lịa, Tuấn vui vẻ hát :

- Lá lá lá lá la la... Đời đẹp quá a a a a bài thơ !

Thảo buồn cười :

- Còn bày đặt hát với hồng nữa, lại sai bây giờ. Mà cái bài hát cũ xì rồi sao mà cứ nghe ngao hoài vậy ?

Tuấn cười :

- Tại tao thấy đời nó đẹp như bài thơ thật !

Thảo đùa :

- Chứ không phải đẹp như một bài toán có đạo hàm hở ?

- Phải chứ ! Nhưng khi lấy xong đạo hàm thì bài toán đẹp như bài thơ.

Thảo im lặng chờ bạn giải nốt bài toán, mắt lơ đãng nhìn ra khung cửa sổ. Tấm màn cửa bay bay trong gió làm cho hình ảnh bên ngoài khi ẩn khi hiện. Tuy nhiên, Thảo cũng nhận ra buổi chiều nay thật đẹp, một buổi chiều hiếm có ở Saigon. Mấy hôm nay trời nắng gắt như lửa đỏ. Trẻ con, người lớn thi nhau ồm lăn lóc, người nào cũng thấy như tay chân bải hoải, không muốn làm việc. Thành phố chói chang ánh sáng khiến người ta nhức đầu, lóa mắt. Thảo nghe hoài câu thành ngữ : « Nắng lửa, mưa dầu », mưa dầu không biết làm sao, chứ nắng như thế này đúng là nắng lửa. Vậy mà sáng hôm nay, khi thành phố mới thức giấc và như còn ngái ngủ, người ta cảm thấy có một cái gì là lạ, một thay đổi nào đó dường như mới xảy ra trong đêm. Niềm khoan khoái len lỏi vào từng người cùng với làn gió mát, hơi lạnh, phảng phất cái lạnh heo may của một ngày chớm đông đất Bắc. Người ta có niềm vui của một người ồm mới khỏi, của một anh phu đốt than vừa bước ra khỏi lò. Đêm vừa rồi thời tiết đột ngột thay đổi : Thảo nhớ ra là lúc đêm, Thảo đã phải lấy chân khoèo tấm chăn da mỏng xếp ngay ngắn ở cuối giường, cái chăn dễ thương đến gần nửa tháng Thảo không phải dùng đến, rồi vẫn nhắm tịt mắt ngủ, Thảo dùng cả hai tay, hai chân giữ tấm chăn ra, kéo lên đắp sát tận cằm. Buổi sáng dậy, nghĩ đến chuyện tung chăn bước ra khỏi giường đã thấy hơi ngại ngùng và khi mức nước rửa mặt thì quả tình là

7 | Thoáng Mây Bay

hơi ngán. Vào lớp, hôm nay đã có vài bóng áo len, mọi người nhìn nhau, như tìm ở nhau một cái gì lạ lẫm hơn những ngày qua ; sự thay đổi thời tiết kéo theo nhiều thay đổi khác : màu sắc của thành phố, những âm thanh, và có lẽ ngay cả tâm tình của con người. Nhìn vài anh học trò co ro trong chiếc áo lạnh, thầy Lý Hóa cười có vẻ giấu cợt, bảo cả lớp :

- Chết thật ! Giời mát như thế này mà các anh phải lôi áo rét ra mặc thì khiếp quá (thầy phát âm đúng giọng «bắc kỳ » trăm phần trăm).

Cả lớp ồ lên, một chàng nổi tiếng hài hước phát biểu ý kiến :

- Leo ơi (anh chàng le dài cái lưỡi ra - cả lớp cười). Lạnh rung cả tay chân ra mà thầy bảo là mát. Lẽ ra hôm nay chúng em ở nhà... nghỉ mát cơ đấy. Tại... nhớ thầy quá, phải co ro đến trường.

Thầy cười, nhưng rồi điềm nhiên trả lời :

- Thanh niên Việt Nam mà như thế này cả thì thật là nguy hiểm. Vậy mà nói đến « can đảm », « xông pha » thì mặt anh nào anh ấy cứ sáng rực lên, tưởng như là mình luôn luôn sẵn sàng chấp nhận mọi gian khổ.

Một anh nghe thầy nói khích, vội thưa :

- Thưa thầy, em hết lạnh rồi.

Cả lớp cười. Thảo cũng cười, nghĩ :

- Nghe nói khích, anh chàng nóng cả mặt thì lạnh lòng gì nữa.

Thảo đồng ý với thầy là để luyện tập ý chí, hôm nay tuy có hơi lạnh chút xíu, bọn con trai cũng không nên vội mặc áo lạnh ; nhưng với các cô thì việc khoác thêm một chiếc áo len nhẹ thật là đáng... khuyến khích. Thảo thấy hôm nay thành phố đẹp hẳn lên với những áo len đủ màu, đủ vẻ của các cô nữ sinh. Thảo cho rằng khi các cô mặc thêm áo len, thì cái vẻ dịu dàng, đầm thắm, và cả nét quý phái nữa tăng lên rất nhiều. Buổi sáng, Thảo chạy xe sau một cô học trò, có lẽ học cùng trường: cô khoác một mảnh áo len tím hồng, mớ tóc đen thả dài, màu tóc đen nổi bật trên nền len tím, màu len tím nổi bật trên vạt áo đồng phục trắng, còn cô thì nổi bật trên con đường H. T. T. có hai hàng cây sao cao vút. Đẹp. Dễ thương. Dịu dàng chi lạ !

Thời tiết êm đềm như thế kéo cho đến trưa đến chiều. Và bây giờ bên ngoài có nắng vàng thật nhẹ, trải đều trên nhà cửa, cây cối và đường phố. Hôm nay không còn nắng lửa, mà là một thứ nắng ấm áp, mềm mại

9 | Thoáng Mây Bay

như áo lụa Hà Đông ; trời có gió mát và trên không có những cuộn mây trắng nõn nà chạy đuổi nhau trôi giạt về đâu...

Suýt nữa thì Thảo nghĩ ra được mấy câu thơ, nếu Tuấn không vỗ vai bạn thật mạnh, hét lớn :

- Xong rồi, kết quả y hệt của mày !

Nhìn mặt bạn ngơ ngác, Tuấn cười to :

- Trời ơi, mặt mày ngẩn ra trông kỳ cục quá... À, à biết rồi, thi sĩ định mở hũ thơ phải không ?

Thảo tức mình, chọc lại :

- Kệ, tao muốn mở hũ gì cũng được, hũ thơ, hũ mắm, hũ tương cũng mặc ! Nhưng cái giọng mày nó ồ ồ như con vịt đực.

Không ngờ Tuấn phản công ngay ; anh chàng ra dáng trầm ngâm, chậm rãi nói :

- Cổ nhân có phán : « Chân mình dính lấm bê bê, lại còn đốt đuốc mà rê chân người ». Chí lý thay ! Thảo ạ. Cũng như giọng nhà người cũng ồ ồ không thua gì ta, thế mà nhà người không biết phận, cứ nhắm mắt chê ta, há không phải là chuyện lạ lẫm ru ?

Cái thằng có giọng nói thật đáng ghét, Thảo nghĩ, nhưng mà nó nói đúng. Thảo đành thua vậy, nên xuống giọng :

- Ủ nhỉ, quên mất, tao cũng như thế thật. Mà Tuấn này...

- Gì ?

- Lỗi thật !

- Lỗi cái gì ? Cái gì lỗi ?

- Cái giọng nói kỳ cục của tao với mày đó ! Lỗi lắm. Bây giờ trong lớp muốn lên ông thầy nói chuyện một chút cũng không được, giọng mình nó ồ ề vang cả một góc lớp, ông biết ngay. Hết nhóc nhách !

Tuấn nghiêm trang trở lại :

- Tao với mày đang bẻ tiếng mà. Rồi nó hết đi chứ.

- Sao mày biết ?

- Bữa nọ mẹ tao nói mà. Hôm ấy tao cũng nói cái giọng ồ ồ như thế. Chị Tâm bỗng vỗ tay, vừa cười vừa nói : « Mẹ ơi, Tuấn nó bẻ tiếng rồi ». Tao nghe thế, tưởng chị ấy chọc mới bảo : « Tiếng em có phải là ly là chén đâu mà chị bảo bẻ với vỡ ». Nhưng mẹ tao nghiêm trang bảo : « Có chứ Tuấn, đến tuổi thì tiếng nó vỡ ra ».

11 | Thoáng Mây Bay

Tao nghe vậy sợ quá, hỏi lại : « Nhưng giọng con nó bẻ rồi thì cứ như vậy mãi à ? ». Mẹ tao bảo : « Không, rồi nó hết đi chứ. »

Thảo càng thêm thắc mắc :

- Mẹ mày bảo đến tuổi thì tiếng nó bẻ, nhưng mà tuổi gì chứ ?

Tuấn ngập ngừng :

- Tao cũng không biết rõ nữa. Thú thật lúc ấy tao cũng thắc mắc như mày, đã định hỏi, nhưng tự nhiên tao thấy xấu hổ, lỉnh luôn ra ngoài sân. Tao đoán « đến tuổi » tức là mình đã bắt đầu lớn rồi.

Thảo đưa tay sờ cằm, nghĩ ngợi. Bất chợt Thảo có một cảm giác là lạ, không biết là ở tay hay ở cằm, cái cảm giác gây ra bởi mấy sợi râu vừa nhú, đâm vào ngón tay, nhồn nhột. Thảo kéo tay bạn, nói nhỏ :

- Mày ạ, tao nói cái này, cằm đứa nào cười đầy nhé !

Tuấn gật đầu :

- Rồi, tao mà thèm cười mày à. Có cái gì bí mật vậy, nói nghe coi ?

Thảo thì thảo :

- Tao có râu, mày ạ !

Tuấn đẩy bạn ra, cười lớn :

- Tưởng gì...

- Tao đã bảo cấm không được cười cơ mà.

- Ủ nhĩ quên mất. Thôi, không cười nữa. Mày có giận tao không ?

- Không, tại mày quên mà. Nhưng bộ mày cũng có râu à ?

Tuấn vênh mặt :

- Có chứ sao ! Tại thấy ngựa ngựa, tao nhỏ quách. Nhỏ râu bỗng nhiên trở thành một môn giải trí lành mạnh của tao.

Thảo vẫn có vẻ không yên lòng :

- Sao mày lại nhỏ râu nhĩ. Mà này, mày có... có râu lâu chưa ?

Câu hỏi vớ vẩn của bạn làm Tuấn áp úng :

- Tao cũng không biết nữa. Một hôm sờ cằm tao thấy vương vương, soi gương thấy hai ba cái râu, tao nhỏ phất. Mà làm gì mày thắc mắc về mấy cái râu hoài vậy ?

13 | Thoáng Mây Bay

Thảo nói thật :

- Tại tao thấy hình như cái chuyện bể tiếng của mình với chuyện mọc râu có liên quan với nhau. Hay... hôm nào mày thử hỏi mẹ mày xem, nghe ?

Tuấn lắc đầu nguây nguậy :

- Chịu thôi, kỳ cục thấy mồ. Tao nghi vừa hỏi xong thì mẹ tao phá ra cười quá.

- Thế hỏi ba mày vậy.

- Ba tao đi làm suốt ngày. Giờ đâu mà nghe tao hỏi chuyện lắm cẩm ! Sao mày không hỏi mẹ mày có hơn không ?

- Tao cũng chịu như mày. Tưởng mày bạo hơn tao mới nhờ chứ.

Giọng Tuấn trở nên nghĩ ngợi :

- Giá ba má mình biết mình đang nghĩ những gì, giải thích cho mình biết nhỉ. Chứ còn hỏi thì... khó quá.

Hai đứa nhìn nhau. Không khí trong phòng bỗng nhiên trầm lại. Thảo nghe rõ tiếng gió thổi rì rào bên ngoài. Cánh ngọc lan non vờ trong không, một cánh chim ở đâu vút nhanh qua cửa sổ, để rơi lại mấy tiếng kêu riu rít. Thảo nghe trong lòng mình rào rạt một sức

sống mãnh liệt, muốn bộc phát, muốn phá tung lồng ngực và các mạch máu, thớ thịt. Nhưng hình như sức sống ấy bị một cái gì giữ lại, gò bó, không được như cành ngọc lan trong gió, không được như cánh chim tự do chao lượn trong không. Nhìn Tuấn, Thảo thấy đôi mắt bạn cũng nói lên niềm khao khát đó, mỗi khao khát thật mông lung, mơ hồ nhưng lại thật rào rạt, như tiếng reo rì rào của đồng lúa chín trong gió chiều.

Không khí vẫn chìm lặng, Thảo nghĩ mãi không tìm được câu nào nối tiếp câu chuyện bị ngắt quãng, để đánh tan bầu không khí « hắc ám » đang bao trùm lấy hai đứa. Cuối cùng Thảo nghĩ ra được một câu hỏi, cũng là một thắc mắc của mình, mà lúc này, mãi nghĩ ngợi về chuyện bề tiếng và mấy sợi râu Thảo quên khuấy đi mất. Vỗ vai Tuấn, Thảo hỏi :

- Lúc này mày nói chị Tâm chị tiếc gì đó ? Lại nhà mày mấy lần mà có thấy bà chị cô em nào đâu ?

Như được dịp để nói, Tuấn tía lia :

- À... à, bà chị của tao ! Chị Tâm của tao ! Chị Tâm của tao tuyệt hết chỗ nói. Cả tháng nay mày không lại tao chơi thì không biết cũng phải. Chị ở Đà Lạt cả ba năm trời, một bà dì có cửa hàng trên đó không có người phụ giúp, nhất định năn nỉ ba mẹ tao cho chị lên trên ấy, bà hứa sẽ nuôi chị như con ruột...

15 | Thoáng Mây Bay

Thảo ngắt lời :

- Thế ba mẹ mày bằng lòng ?

- Bằng lòng. Chị tao ở trên ấy mấy năm. Bây giờ đồ tũ tài đồi rồi chị về Saigon học sư phạm.

- Thế là bà dì lại ở một mình ?

Tuấn hạ giọng :

- Ủ, biết làm sao bây giờ. Chị tao thích làm cô giáo hơn là cô hàng xén. Nghề dạy học hợp với chị ấy hơn là nghề buôn bán.

Thảo nói :

- Nhưng tao chưa thấy chị ấy tuyệt chỗ nào cả.

Tuấn trợn mắt phản đối :

- Ai bảo mày ? Đã thấy chị ấy bao giờ đâu mà dám phê bình.

Rồi giật giật chiếc áo sơ mi đang mặc, Tuấn hùng hổ tiếp :

- Thế mày không thấy dạo này áo quần tao bận gọn gàng, sạch sẽ hơn trước à ? Chính chị ấy giật ủi cho tao đấy chứ. Chị ấy bắt tao ra đường phải ăn vận đàng hoàng, đi giày hay đi sandal tử tế, đầu tóc chải cẩn

thận...

Thảo trêu bạn :

- Mày đến thành công tử bột mất thôi !

Tuấn lại trợn mắt cãi :

- Ai bảo mày ăn mặc sạch sẽ là công tử bột ?

Tuấn nói nhỏ : Chị Tâm tao bảo con gái nó chúa là khinh mấy đứa con trai để đầu tóc, áo quần dơ dáy.

Thảo chế :

- Thế là mày sợ con gái rồi. Con gái nó nghĩ kệ chúng nó chứ, mình có chơi với chúng nó đâu mà sợ. Bộ con trai với nhau không đủ sao, có chết chóc chi đâu ?

Tuấn cười, neho mũi :

- Thôi « cុ » ời, đừng giả vờ nữa, « nhà cháu » nghe buồn cười hết sức.

Thảo cũng cười theo, thú nhận và cảm thấy hôm nay mình bị bạn cho đo ván nhiều quá. Kể ra thì chỉ con trai với nhau thôi cũng chẳng chết chóc gì thật, nhưng nếu bảo « đủ không » thì quả tình « không đủ ». Thảo nhớ kỳ trại Vững Tàu do hiệu đoàn tổ chức cách đây hai tháng. Đi trại có khác, các nàng áo xanh, áo đỏ đủ

17 | Thoáng Mây Bay

màu đủ kiểu làm mấy cậu cứ là hoa cả mắt, và cậu Thảo nhà ta đã từng ngẩn tò te nhìn bé Thúy, búp bê của lớp Nhị B, vùng vẫy trong những đợt sóng trắng xóa ! Cái hình dáng nhỏ nhắn trong bộ áo tắm đỏ thật bắt mắt làm Thảo thấy nao nao. Thảo muốn bắt chước mấy người bạn đang ra công đẩy chiếc phao của Thúy ra xa, nhưng nghĩ sao lại thôi ; không biết vì Thảo không muốn « tầm thường » như các bạn hay vì... nhát, chỉ biết rằng sau kỳ trại Thảo thấy tiếc nhớ vu vơ và mỗi khi đi học sớm, gặp có mình Thúy trong lớp, Thảo thấy ngượng ngùng, hồi hộp sao đâu !

« Không đủ » thật, vì nhiều lúc Thảo có những câu chuyện, những ý nghĩ muốn nói cho một người khác nghe, một người nào thật dịu dàng, biết đón nhận lời nói của Thảo, biết khuyến khích Thảo, biết thông cảm và biết... phục Thảo. « Nhân vật » đó không thể là một thằng bạn trai, dù là thằng bạn thân như Tuấn.

Và niềm khao khát của Thảo thật mông lung nhưng cũng thật mãnh liệt. Đúng ra ước mơ của Thảo không dừng lại ở Thúy. Cô bé chỉ là một hình ảnh gần gũi, quen thuộc nhất tượng trưng cho cái đặc tính dịu dàng, âu yếm mà Thảo đang cần thiết. Thảo cần một tình cảm thắm thiết, không ồn ào ! Tuấn tuy là bạn thân, nhưng lúc nào cũng thích nói cười oang oang, cử động mạnh mẽ, đôi khi còn bắt nạt Thảo nữa. Không ! Phải có một

người, một cô bạn gái vui tươi nhưng e lệ, khép nép mà Thảo thấy mình có thể bảo vệ, dẫn dắt được cô ta. Thảo sống hoài trong tập thể bọn con trai, đi đâu cũng năm bảy đứa nghịch ngợm, phá phách, cười đùa vui vẻ! Đến lúc Thảo thấy cần một tình cảm đơn lẻ, riêng chỉ hai người với những câu trao đổi nhẹ nhàng, những tia nhìn thân mật ý nghĩa.

Những ý nghĩ này nhiều khi làm Thảo xấu hổ, tuy trong thâm tâm Thảo không thấy gì là xấu cả. Có gì xấu đâu khi người ta muốn được yêu thương ? Thế mà Thảo vẫn ngại ngùng không dám nói những ý nghĩ « thầm kín » của mình ra với ai, kể cả Tuấn.

- Thảo !

Thảo giật mình, nhướn mắt nhìn bạn. Tuấn hỏi :

- Nhà người đang nghĩ gì ?

Thảo chối phắt :

- Chẳng nghĩ gì cả, rồi sao ?

- Chẳng sao hết ! Nhưng mặt mày cứ ghệt ra trông thảm hại quá. Bình tĩnh nghe tao hỏi đây : thứ năm tuần tới mày có biết lễ gì không ?

19 | Thoáng Mây Bay

Thảo nhắm tính trả lời :

- Cả tuần tới có cái lễ quái gì đâu ?

Tuấn tròn mắt :

- Như vậy thì người vô tình thật ! Thứ năm tuần tới là lễ sinh nhật của một bậc vĩ nhân. Mà vĩ nhân ấy hiện đang ngồi trước mặt người, đó là Đức Phạm Anh Tuấn vậy.

Thảo cười xòa :

- Gớm, làm như là to tát lắm !

Tuấn vênh mặt :

- Chứ lại không to à ?

Rồi nghiêm trang trở lại :

- Thôi, đừng đùa nữa. Hôm đó nhớ lại nhà tao cho tao vui nhé.

- Có đông người ta không ?

Tuấn xua tay :

- Mày biết tao ít bạn mà. Với lại mời đông thì lo làm sao cho đủ. Cái này gọi là « trong vòng thân mật » thôi! Chàng ta nheo mũi : Tuy vậy chứ cũng có các « bông

hoa » như thường...

Tuấn bỏ dở câu nói nửa chừng. Thảo hỏi :

- Dễ thương không ?

- Yên chí, bạn của Tuấn cơ mà. Cam đoan là dễ thương hơn Thúy của mày.

Thảo cảm thấy hai tai nóng bừng. Anh chàng giả vờ :

- Thúy nào ?

- Búp bê lớp mình ấy. Vờ mãi.

Thảo xấu hổ thật sự :

- Ô hơ, đâu phải của tao ! Mày nói nhảm nhé.

Tuấn cười :

- Thì gọi thế cho mày thích. Không thích vậy à ?

Mặt Thảo nghệt ra :

- Cũng... thích chứ ! Nhưng mà nó biết thì sao ?

Tuấn vỗ tay vào nhau có vẻ chán nản :

- Mày cù lần chúa ! Nó biết thì sao nào ?

- Nó giận mình.

21 | Thoáng Mây Bay

Tuấn bĩu môi :

- Cái đó chưa chắc bạn ơi. Bạn nên nhớ là nhiều người bị bạn bè gán ghép với nhau, về sau thành ra... thật.

Mặt Thảo tỏ vẻ khó khăn :

- Nhưng mà... tao không thích thế. Tao muốn... quen thôi.

- Quen làm gì ?

- Để nói chuyện chơi... đỡ buồn.

Tuấn xua tay :

- Màym lảm cẩm lảm. Thôi, không nói chuyện nữa.

Rồi nhìn đồng hồ :

- Sắp tới giờ cơm rồi, tao về nhé.

- Ừ.

Tuấn vơ mấy quyển vở trên bàn cho vào cặp, nói giọng thân tình :

- Tao phải về đúng giờ, chị Tâm bảo tao ngay từ bây giờ phải về đúng bữa cơm. Tập như vậy cho quen, về sau lớn lên có gia đình không bê tha, bỏ mặc vợ con.

- Ừ.

- Hôm nào rảnh mày chỉ cho tao cách lấy đạo hàm của mày nhé.

- Ừ.

Tuấn quay lại, nhìn Thảo :

- Mày giận tao đấy à ?

- Không.

- Thế sao tao nói gì mày cũng ừ ?

- Ừ thì là giận à ?

- Tao đâu biết, nhưng mà nghe nó cộc lốc làm sao ấy. Mày không giận tao thật chứ ?

- Thật.

- Tao về nhé.

- Ừ.

- Thứ năm nhớ lại tao, bảy giờ tối nghe.

- Ừ.

- Lại ừ rồi. Sao mày hay ừ thế ?

- Tao cũng không biết nữa.

23 | Thoáng Mây Bay

Thảo nói thật. Quả tình Thảo không biết tại sao khi không mình không thích nói nhiều. Thảo không giận Tuấn, có gì để giận đâu. Nhưng tự nhiên Thảo thích được ngồi một mình để... nghĩ ngợi. Nghĩ gì, Thảo không biết trước, mà có lẽ cũng chả cần biết mình nghĩ gì. Nhìn Tuấn, Thảo thấy tội nghiệp. Tuấn thích nói nhiều, cử chỉ mạnh bạo, thích lấn lướt Thảo, nhưng lại hay sợ Thảo giận. Thảo nghĩ có lẽ Tuấn đang cho rằng tại nó nói Thảo cù lần với lại lắm lắm nên Thảo giận nó. Đời nào Thảo như vậy, Thảo có phải là con gái đâu mà hay giận dỗi. Thảo chỉ khác Tuấn là có những lúc bất chợt muốn thính lặng, muốn ở một mình. Tuấn thì không thể, nó bô bô suốt ngày. Thảo thương Tuấn lắm, vội cười, nói :

- Tao nói thật mà, tao có giận mày cái gì đâu. Bọn mình con trai đâu có thêm giận dỗi.

Tuấn vui vẻ trở lại :

- Thật nhé, nhưng mà sao mặt mày bí xị vậy ?

Tự nhiên Thảo thấy người ta thật bất công. Giá có thấy cô con gái nào buồn, người ta bảo khuôn mặt cô ấy trong sầu mộng, vậy mà con trai như Thảo có buồn, người ta lại bảo cái mặt bí xị. Thế nghĩa là làm sao. Nhưng Thảo cũng trả lời cho Tuấn yên lòng :

- Tại hôm nay « long thể bất an ».

- Thôi tao về nhé. Bất an thì thứ năm tới cũng phải « an » mà tới nhà tao, không có tao giận đấy.

Thảo trêu lại bạn :

- Mà là con gái hay sao mà thích giận ?

Tuấn cười xòa, không trả lời. Hai đứa bước chậm ra ngoài sân. Tuấn mở khóa chiếc Honda, đạp máy rồi sang số. Tiếng máy nổ nhẹ nhẹ, thật đều, chiếc xe chồm lên, lướt tới trước. Tuấn sẵn sóc xe kỹ càng lắm nên xe chạy lúc nào cũng tốt, cũng êm.

Thảo quay trở vào. Có tiếng con chim vành khuyên kêu ríu rít đâu đây. Không, hình như là hai con cùng hót một lúc. Thảo đảo đầu tìm kiếm. Kia rồi, trên một cành ngọc lan mảnh dẻ, hai con chim vành khuyên đậu sát vào nhau. Thảo nghĩ đó là một đôi chim một trống một mái, hình ảnh giống y như cảnh mẹ thêu trên mặt gối cho ba. Thảo cười vu vơ nhưng lại thấy lòng xốn xang, buồn buồn.

Có tiếng mẹ gọi vào ăn cơm chiều, Thảo đáp to :

- Vâng, để con thu dọn sách vở chút xíu đã.

Lại ăn cơm. Khổ. Thảo đang thích được ở một mình trong chốc lát, nhưng chả được.

CHƯƠNG HAI

Thảo đứng trước gương, chải đầu. Bực mình hết sức : mấy sợi tóc ở chòm cứ đứng dựng ngược lên một cách rất ư là bướng bỉnh. Tóc Thảo kỳ cục vậy. Để khô thì không sao, nhưng cứ có một tí nước vào là... mất cả trật tự. Thảo vừa tắm và gội đầu xong, vì sợ lát nữa chị Tâm chê là con trai mà ăn ở dơ bẩn. Lúc trưa Thảo đã gội đầu rồi, nhưng buổi chiều ra phố sợ tóc lại... lấm bụi nên gội lại. Tự nhiên Thảo xấu hổ với chính mình, không bao giờ Thảo quá lo cho cái dáng vẻ của mình như lần này. Thảo nhìn ra cửa phòng rồi chạy nhanh ra đóng lại. Thế mới yên tâm ! Con bé Thanh mà trông thấy Thảo đứng trước gương chải đầu mãi thế này thì ê mặt chết. Chả là mỗi khi cô em sửa soạn đi đâu, Thảo hay trêu. Thanh chải đầu, Thảo nói vu vơ :

- Lâu thế này, thôi chín được ba nồi cơm rồi đây.

Cô bé thỉnh thoảng xoa nhẹ chút phần hồng lên má, Thảo giả vờ gọi mẹ :

- Mẹ ơi, hôm nay Ti-vi có đoàn Kim Chung 10 diễn tuồng cải lương đấy !

Cô bé chọn áo trong tủ. Thảo ngâm nga :

- Áo nàng vàng anh về yêu hoa cúc

Áo nàng đỏ, anh về yêu hoa mào gà...

Cứ như thế, nhiều khi làm Thanh phát khóc. Thanh mách mẹ, mẹ chỉ mắng nhẹ :

- Ô, cái thằng Thảo hay nhỉ. Mà có để cho em sửa soạn không, hay là muốn phá đám ?

Thảo rúc rích cười chạy biến. Đôi lúc nghĩ lại Thảo thấy thương em. Nhưng mà sao Thanh nó điệu quá thế, mất cả thì giờ, trong khi thì giờ là vàng bạc !

Vậy mà hôm nay Thảo thấy mình đang mất thì giờ. Thảo mất đúng 45 phút để ủi xong bộ quần áo. Kể ra thì nhờ mẹ hay Thanh cũng được đấy, nhưng mà nếu nhờ, theo lệ thường mẹ hay Thanh chỉ ủi qua loa cho phẳng thôi, Thảo muốn quần áo mình hôm nay có nếp, có ly đàn hoàng cơ. Nói mẹ làm theo ý mình thì thế nào cũng bị chế. Gặp tay Thanh lại càng chết, con bé sẽ trêu Thảo cho bằng thích để trả thù. Xong việc ủi quần áo, Thảo mất thêm nửa giờ để tắm và gội đầu... lại. Quên, lại còn 20 phút để đánh bóng đôi giày nữa chứ. Còn bây giờ Thảo đang chải đầu.

Mấy sợi tóc vẫn đứng dựng như vậy, không chịu nhượng bộ chút nào. Thảo bực lắm rồi đây. Bỗng Thảo nghĩ ra một cách... dẹp phiền loạn : sau khi nhìn lại cửa phòng xem đã đóng chắc chưa, Thảo rón rén, tuy chả

27 | Thoáng Mây Bay

có ai nhìn Thảo mở ngăn tủ của em. Góms, tủ của con gái có khác, nó gọn gàng và thơm thơm làm sao ! Tay Thảo run run lôi ra chai keo xịt tóc. Biết sao đây ! Chỉ có thứ này mới trị nổi mấy sợi tóc bướng bỉnh. Thảo đưa tay mở cái nút gắn ngay trên đỉnh chai. Một tia bụi nước mỏng như khói, thơm phức bay thẳng vào mũi Thảo. Thì ra anh chàng quên, đặt ngay cái chai trước mặt mình mà bấm. Bây giờ thì Thảo khôn hơn rồi, Thảo đứng trước gương, giờ cái chai lên khỏi đầu, quay đầu chai xuống rồi ấn nhẹ cái nút, chất keo bám đúng chỗ mấy sợi tóc bướng bỉnh. Thảo với tay đặt chai keo xuống bàn, lấy lược chải tiếp. Kể ra keo xịt tóc hiệu lực thật, lần này thì mấy sợi tóc nghịch ngợm đã chịu nép mình vào kỷ luật.

Giữa lúc ấy thì có tiếng gõ cửa. Thảo hoảng quá, vừa chụp vội lấy chai keo vừa hỏi :

- Ai... đây ?

Có tiếng Thanh ở bên ngoài :

- Anh Thảo làm gì mà nghe tiếng nói hoảng hốt như gặp ma thế ? Mà sao lại đóng cửa kín mít thế này !

Thảo luống cuống :

- Ô... anh đang... thay quần áo. Đừng có đập cửa nghe!

Thanh cười ngặt nghễo :

- Thì có sao đâu. Anh làm như nhà cháy không bằng.

Tiếng chân Thanh đi xa dần. Sau khi cất chai keo xịt tóc vào đúng chỗ cũ, Thảo ngắm nghía đầu mình trong gương, lấy làm đắc chí lắm. Thế này thì đi đường nhờ gió to cũng chả sao.

Cái hộp quà tặng để trên nóc tủ kia, Thảo kiểng chân bưng xuống. Tuấn không ngờ mà tốt phúc ! Thảo không có thói quen tặng quà cho bạn, đây là lần đầu tiên. Suốt buổi chiều hôm qua Thảo lang thang ở chợ Saigon, hết khu Phạm Hồng Thái lại vòng lên Lê Lợi, Nguyễn Huệ. Món quà nào cũng đẹp làm anh chàng luống cuống. Sau khi đã « thị sát mặt trận » thật kỹ càng, Thảo quyết định mua một cuốn Album thật đẹp, kiểu mới nữa. Như vậy là gần hết số vốn dành dụm hơn ba tháng của Thảo đấy, nhưng Thảo thích như vậy. Một phần vì muốn Tuấn có một niềm vui bất ngờ, một phần khác, lớn hơn, Thảo muốn chị Tâm của Tuấn biết rằng Thảo cũng hào hoa phong nhã ra dáng, cũng biết chọn quà tặng hợp thời và... sang trọng. Quà mừng sinh nhật của Tuấn tránh sao chị Tâm chả xem qua. Thảo không quen trả giá nên việc mua bán xảy ra rất nhanh chóng và... hoan hỉ. Thảo cố lấy giọng nghiêm trang của người lớn, nói với cô bán hàng : « Cô gói cho tôi đẹp đẹp đấy nhé ! Quà này tôi mừng sinh nhật một người bạn ». Cô hàng ranh mãnh

29 | Thoáng Mây Bay

liếc Thảo một cái rồi nhoẻn miệng cười : « Dạ. Mà em đoán chắc là bạn gái ». Thảo chỉ làm người lớn có một lần, còn bây giờ thì mặt chàng ta đỏ gay vì mắc cỡ. Thảo giận quá định xẵng giọng « Bạn trai hay bạn gái thì kệ tôi. Sao tò mò thế » nhưng làm sao Thảo nói vậy cho được vì nụ cười của cô bán hàng xinh quá và đôi mắt của cô ta quyến rũ quá đi thôi. Thế là anh chàng bèn đứng im. Cô hàng được thể, thỏ thẻ tiếp : « Cậu yên chí đi. Thế nào gói quà của cậu cũng được cô ấy chăm nhất ». Thảo muốn bảo cho cô ta biết là cô « bé cái lắm » rồi, nhưng Thảo không biết nói thế nào cho ra vẻ người lớn, nghiêm trang nhưng không cộc cằn. đành thôi.

Nhưng thật thì gói quà quá đẹp. Lăn giấy hoa sắc sỡ bên ngoài dễ thương làm sao ! Sợi dây đỏ buộc chéo qua nhau, hai cái đuôi cong loãn xoãn dễ thương chi lạ. Tuấn chắc mừng hết sức, còn chị Tâm thì không thể ngờ em mình có một đứa bạn... tuyệt như Thảo.

Kiểm soát lại trước gương lần cuối, thấy mình đã khá tề chỉnh, với đầu chải gọn gàng, áo quần thẳng nếp và đôi giày đánh bóng, Thảo ôm hộp quà tặng bước ra ngoài, hơi ngượng ngùng trong dáng đi. Tự nhiên Thảo thấy mình khang khác.

Cửa phòng vừa mở, bé Thanh đã từ đâu chạy đâm sầm lại, vỗ tay reo :

- A ! Anh Thảo hôm nay đẹp trai quá ! Mẹ ơi, nhà mình hôm nay có chú rể sửa soạn đi rước dâu.

Thảo đỏ mặt tía tai, định cốc cho con bé mấy cái, nhưng Thanh khôn ngoan đứng tít ở xa, ngoẹo cổ nói léo nhéo :

- Trời ơi ! Đầu cũng đẹp, mình cũng đẹp, chân cũng đẹp. Không ngờ anh tôi « bô trai » tề. Anh Thảo đi đâu cho em đi theo với ?

Con bé chun chun mũi mấy cái, bỗng nhiên cười ré lên :

- Chà chà ! Thơm quá sức ! Chết rồi, anh Thảo lấy keo xịt tóc của em ra xài hé. Phải mách mẹ mới được. Mẹ ơi à, anh Thảo anh ấy...

Thảo cuống quá, không biết làm thế nào thì mẹ đã ở nhà dưới đi lên. Thanh láu táu :

- Mẹ ơi mẹ, anh Thảo anh ấy lấy keo xịt tóc của con...

Bà nhìn hai anh em, thấy con trai mình ăn mặc tươm tất khác lệ thường, hiểu ngay đầu đuôi. Vốn biết con trai hay hung cục, không khéo là nó dám xô lại đánh em mấy cái rồi có ra sao thì ra, bà vội lườm con gái :

- Ô, cái con bé này hay nhỉ. Làm gì mà to cái miệng lên thế ? Đàn ông con trai họ dùng keo là thường...

31 | Thoáng Mây Bay

- Nhưng mà anh ấy lấy của con...

Bà mẹ nhướn đôi lông mày :

- Của con thì của con, cũng mẹ mua cho chứ ai. Rồi bà dịu giọng : Thôi chóng ngoan đi học bài đi, mẹ thương.

Được mẹ nói vuốt, Thanh ngơ ngơ, liếc xéo anh một cái rồi đi thẳng. Bà mẹ chép miệng : « Gớm anh với em, cứ như chó với mèo cả ngày thế này. Bố chúng mày đi vắng xa chứ nếu không thì cứ gọi là ôm đòn ». Bà quay qua Thảo :

- Định đi đâu thế con ?

Thảo nhăn nhó :

- Thì con nói với mẹ rồi thôi. Hôm nay con đi mừng sinh nhật thằng Tuấn.

- À, mẹ nhớ rồi. Gớm chúng mày chỉ vẽ chuyện, các cụ nhà mình có ai mừng sinh nhật sinh nguyệt gì đâu mà ai cũng thọ cả. Ngay ba mẹ đây này, có nhớ được sinh vào cái ngày nào đâu, đừng nói là mừng với vui.

Bà đưa tay sửa lại cổ áo cho con, trêu :

- Thế là loay hoay suốt cả chiều nay vì bộ quần áo với đôi giày này đây.

Thảo ập ứng. Bà hỏi tiếp :

- Thế còn cái gói gì thế kia ?
- Quà con mừng nó đầy mà.
- Sao không bảo mẹ, mẹ cho tiền mua ? Tiền ở đâu ?
- Con để dành.
- Mua thế này thì hết, còn gì đâu mà tiêu. Thôi cứ đi đi. Rồi về mẹ cho.

Bà nói với thêm :

- À, mà cậu hung cục lắm đấy nhá. Lúc nãy mẹ thấy chưa gì đã đổ mặt tía tai lên. Giá mẹ không lên kịp chắc là xông vào tát em ngay đấy. Thôi đi không có muộn.

Ngày 18 - 6

Ồ hay ! Sao mình không ngủ được là làm sao ! Một giờ khuya rồi. Ngày mai có hai giờ Việt văn, vào lớp mà ngái ngủ là chết với ông Hoài ! Ông thầy gì mà dữ ác.

Gió thổi mát quá. Nhưng làm sao mát cho bằng ngọn gió yêu thương. Ngọn gió đưa mình vào cảnh lung linh huyền ảo và những xúc động bồi hồi. Gió ơi ! Giá tôi có thể nương theo gió mà bay nhí, tôi sẽ thả cho thân tôi

33 | Thoáng Mây Bay

trôi nổi giữa không gian và nhờ gió cho tôi trôi giạt đến nhà Tuấn, không đúng, nhà chị Tâm.

Nhà chị Tâm có hàng rào sắt bên ngoài cổng, có cái sân rộng thênh thang, có cửa chính, các cửa sổ nhưng tất cả đều đóng kín mít. Nếu giờ này mình theo gió bay được đến nhà chị, mình cũng chỉ có thể ngồi ở ngoài cửa để biết chắc rằng trong nhà có một người đang trong giấc ngủ hồng nhung không mộng mị hay chỉ là giấc mộng thần tiên. Chị Tâm mà ngủ, chắc giống hết «nàng công chúa ngủ trong rừng».

Chị Tâm ơi ! Chị Tâm ơi ! Chắc chị không biết là Thảo đang nhớ chị đâu. Thôi chị cứ ngủ thật say, để mình Thảo thao thức cũng đủ. Chị cứ ngủ say cho giống « công chúa ngủ trong rừng ». Sáng nay tuy không có hoàng tử đánh thức, chị cũng vẫn tỉnh dậy và vui vẻ như một con sơn ca, chị sẽ hát chào buổi sáng, bài hát trong trẻo như bài hát chị ca trong buổi kỷ niệm sinh nhật của cậu em trai.

Còn mình, linh cảm cho mình biết từ nay mình không còn yên ổn nữa. Hình như có một cái gì thay đổi lớn, không ồn ào, rất âm thầm nhưng tác dụng thật lớn lao. Có lẽ từ nay mình không còn dễ dàng ngồi giải bài tập toán say mê nữa. Tối qua, lúc về, Tuấn nó cảm ơn và nhắc mình đừng quên vụ chỉ cho nó cách lấy đạo hàm « nghề » của mình. Nhưng rồi chả biết mình có chỉ cho nó

được nữa không ! Mình vừa bị cuốn vào một bài toán khó giải nhất từ trước đến giờ.

Ánh trăng vàng đẹp làm sao ! Đẹp như màu áo của chị Tâm buổi tối hôm qua. Tối hôm qua ! Tối hôm qua ! Sao mình nhắc mãi đến buổi tối ấy ? Cách tốt nhất để khỏi nhắc đến nó là ghi lại ở đây đầy đủ một lần.

Lúc được mẹ an ủi, hỏi han, mình vẫn còn tức. Con ranh thật lắm chuyện ; bộ nó tưởng con trai là gì cả đấy, thành ra không còn biết thế nào là trang điểm, cho con người nó đẹp hơn một tí. Nhưng khi ra đường, gió mát và không khí êm đềm về tối làm cho mình thấy dịu lòng. Thương mẹ thật, mẹ lo cho hai anh em thật đầy đủ và yêu thương săn sóc từng đũa một, từ những chuyện thật nhỏ nhặt. Còn Thanh nó chỉ tinh nghịch thôi, chứ cũng dễ thương lắm. Thanh nó thương mình ghê đi chứ ! Nhớ những tối mình học mệt, nó lấy tiền bỏ ống, lên đi mua Yaourt về cho mình ăn. Con bé vừa nhìn mình ăn, vừa cười : « Anh Thảo yên chí đi, ăn Yaourt anh sẽ có một làn da tươi mát, mịn màng ». Con bé lúc nào cũng có thể đùa nghịch được, lắm lúc làm mình phát tức, nhưng nghĩ lại, thật dễ yêu. Thanh ạ, anh em mình sẽ thương yêu nhau cho gia đình yên ấm, cho ba mẹ vui nhé.

Tối nay nhà thằng Tuấn trang hoàng thật sang. Thật ra chỉ có thêm mấy cái đèn màu, vài sợi dây hoa và thu dọn đi một ít đồ đạc linh tinh, căn phòng mọi ngày

35 | Thoáng Mây Bay

trông rộng ra và đẹp hơn lên. Nhác thấy mình Tuấn chạy vội ra ; thằng này hôm nay ăn mặc bánh tẻ. Phải rồi, có chị Tâm lo cho cơ mà ! Thằng khỉ còn bày đặt đưa tay ra bắt nữa chứ. Rõ khỉ !

Mình là « ông » khách đến muộn nhất nên khi vừa vào phòng, Tuấn làm luôn một màn giới thiệu. Khách hôm nay gồm bốn vị phe kẹp tóc và năm vị phe ta, kể cả mình, không kể chủ là Tuấn. Mình hơi giật mình vì nhận ra có cả Thúy, không biết sao Tuấn nó mời được cô bé. Nhưng tự nhiên mình thấy mất cảm tình với Thúy ngay; Thúy luôn luôn quay sang cười tít cả mắt với một tên « húi cua » ngồi bên cạnh, còn tên này tỏ ra đáng lừ đừ, lừng khừng, cứ làm như cái vế bất cần đời. Khi được giới thiệu, mình mới biết tên đó học trên mình một lớp, vừa thi xong Tú tài hai và đang chờ kết quả. Tú tài hai thì kệ chứ !. Khinh người trông thật dễ ghét.

Mấy vị con trai kia không có gì đặc biệt. Có một chàng hình như có vẻ háu ăn vì cứ vạch tay áo xem đồng hồ luôn, còn lưỡi thì cứ liếm môi mãi. Mình cũng háu ăn chứ, nhưng ai lại làm thế bao giờ.

Mình thích đề ý đến các cô hơn, bọn con trai thì quen thuộc quá, đứa nào cũng từa tựa như nhau. Thúy dễ thương thật đấy, nhưng mình đã lỡ không thích từ lúc mới tới rồi nên nhất định sẽ không thích luôn. Bên cạnh Thúy có một cô mặc áo hồng, tên cũng là Hồng, cô này

hình như thích màu hồng, khăn tay của cô ta cũng bằng lụa hồng, ngực áo cài một cái hoa hồng và khi được giới thiệu, hai má cô ấy cũng hồng lên luôn, nghĩa là cô ấy « hồng cùng mình ». Cách cô Hồng một người là Vân, Vân nhỏ xíu trông cứ như là con nít, vậy mà học lớp 12 Hội Việt Mỹ cùng với Tuấn rồi đấy ! Cô bé có vẻ thương Tuấn, cứ nhìn anh chàng chạy lăng xăng rồi cười một mình. Còn bên cạnh mình là chị Tâm. Tuấn bảo : « Hôm nay Tuấn mời chị Tâm làm thượng khách, chị không phải chạy lên chạy xuống dọn dẹp như mọi ngày, để mặc Tuấn lo liệu », chị Tâm vừa cười vừa nói nhanh với mình như thế khi nghe Tuấn gọi rồi rít : « Chị Tâm lấy hộ Tuấn cái mở nước ngọt đi ». Nhìn dáng chị đi nhanh nhẹn và uyển chuyển, mình thấy vui vui, tự nhiên thế.

Chị Tâm, bây giờ không còn phải là thượng khách, lấy cái mở nước ngọt lên cho Tuấn rồi lại trở xuống khuân lên lu bù bánh kẹo và trái cây. Xong xuôi, chị trở lại ngồi ở ghế bên cạnh mình, lấy cái khăn tay lau mấy giọt mồ hôi lấm tấm trên trán. Mình hỏi : « Chị Tâm có mệt không ? » Chị lắc đầu : « Mệt gì đâu em, tại chị chưa quen lắm với khí hậu Saigon nên hay đổ mồ hôi đấy ». Rồi chị cười : « Tuấn thì nó không bao giờ biết hỏi chị một câu như Thảo vừa hỏi ».

37 | Thoáng Mây Bay

Tất cả đã xong xuôi, chỉ còn chờ khai mạc, vậy mà Tuấn nhà ta cứ quay ra quay vào mãi. Chị Tâm nhắc nhở : « Bắt đầu đi Tuấn ! » Anh chàng luống cuống, mặt đỏ rừ. Ồ hay, Tuấn mà cũng biết xấu hổ ta ! Mọi ngày hắn đùa như quỷ dữ, la hét rùm trời cơ mà. Anh chàng hỏi chị : « Nói cái gì bây giờ ? », chị Tâm bảo : « Thì nói lý do rồi mời mọi người ăn bánh vậy ». Tuấn ta luống cuống ; cuối cùng ấp úng : « Thừa các bạn, hôm nay là ngày sinh nhật của tôi... » Đến đây thì anh chàng tắc tị luôn. May quá, một tràng pháo tay nổi lên... cứu vãn tình thế. Đó là công của Vân, cô bé vừa vỗ tay vừa nhìn Tuấn trù mến lẫn thương hại. Chị Tâm đành phải đỡ lời : « Hôm nay Tuấn tròn mười bảy tuổi đây, các bạn của Tuấn nếu mến Tuấn thì phải vui thật nhiều và ăn cho thật nhiều bánh. Ba má Tuấn hôm nay có việc phải vắng nhà, tất cả cứ việc tự nhiên nhé ». Lại một hồi vỗ tay nữa. Không khí trở nên vui nhộn, một chàng hỏi : « Thế không có cái bánh với mười bảy cây nến à ? ». Tuấn đã lấy lại phong độ, giả bộ đưa ngón tay lên miệng cắn rồi nói giọng ồm ồm : « Em chả... làm vậy nó con gái lắm, kỳ quá à ». Giọng nói và bộ điệu của Tuấn làm mọi người cười rộ. Dân chúng nói chuyện thật nhiều và ăn bánh thật khỏe, tiếp nhau cũng thật khỏe luôn, nhất là Thúy và anh chàng lừng khừng. Ý hắn họ muốn áp dụng đúng câu tục ngữ : « Muốn ăn gấp bỏ cho người ». Mình thì chả thể được. À, hóa ra như vậy đối với người

ta mình vẫn còn là thỏ đế.

Chị Tâm hỏi :

- Thảo không ăn bánh đi ? Đố Thảo biết bánh ai làm đây ?

Mình cũng đủ thông minh để trả lời :

- Thì chị làm chứ ai.

- Thế Thảo không ăn tức là Thảo chê chị chứ gì ?

Chị Tâm hỏi ác quá mình chỉ cười trừ rồi xắn lấy một miếng bánh nhỏ, nuốt xong bèn khen ngay :

- Chị Tâm làm bánh khéo quá ! Hèn gì Tuấn bảo chị thật tuyệt.

Mắt chị Tâm hơi tròn lại, chị ghé sát vào mình, hỏi :

- Thảo bảo gì ? Tuấn nói gì với Thảo đấy ?

Mình không trả lời ngay được, vì hình như tim mình ngừng đập mất mấy nhịp. Mùi thơm nhẹ từ tóc, từ má, từ áo quần chị như quần quít lấy mình. Có lẽ lúc ấy mặt mình hơi tái đi một chút, chị Tâm nhận ra hỏi vội :

- Thảo sao thế ?

39 | Thoáng Mây Bay

Mình cố lấy lại bình tĩnh, trả lời trong hơi thở dồn dập :

- Không ! À, Tuấn bảo là chị thật tuyệt, chị sẵn sóc Tuấn từng ly từng tí.

Khuôn mặt chị Tâm hồng lên một chút, chị cười thật xinh :

- Tuấn đúng là mèo khen mèo dài đuôi. Chị phải làm tròn bổn phận người chị với các em chứ, cũng như chị của Thảo ở nhà vậy.

- Chị Tâm lầm rồi nhé, Thảo không có chị đâu ! Quần áo hôm nay Thảo lo ủi lấy, quà cho Tuấn Thảo lo sắm lấy.

Khiếp, không hiểu có cái gì xui khiến mà mình tả oán dữ quá ! Chị Tâm nhìn mình có vẻ thương thương, chị hỏi :

- Thảo có mấy anh em ?

- Thảo có hai anh em thôi, dưới Thảo là đứa em gái.

Chị Tâm cười :

- Ông anh trai như vậy là oai quá rồi còn gì nữa. Có em gái nó sẵn sóc cho.

Mình cải chính ngay :

- Em Thảo nó nghịch ghê lắm, lý lắc suốt ngày, với lại...

Mình tốp lại được, nhưng chị Tâm biết ngay mình định nói gì, chị tiếp :

- Với lại... hay bắt nạt Thảo chứ gì ! Không phải đâu Thảo ạ, bé ở nhà thương Thảo lắm đó, tính em nó thích đùa nghịch đấy thôi.

- Nhưng Thảo thích có chị hơn.

- Tuấn nó lại mong có em gái mà không được đấy. Gớm, ba anh em trai liền nhau làm chị lo cho nhiều khi bất mệt.

- Một vậy, nhưng chị vẫn đủ sức để lo chứ ?

- Có gì, nói vậy chứ chị dư sức.

- Thế thì may quá !

Đôi lông mày chị Tâm hơi đưa lên cao :

- Sao, Thảo nói may là thế nào ?

Mình cười cười :

- May cho Thảo ấy mà, chị vẫn dư sức lo thì có thể

41 | Thoáng Mây Bay

chị có thêm một em trai nữa.

Chị Tâm hiểu, nhìn mình âu yếm :

- Thảo nhập đề quanh co mà khéo quá đi thôi. Thế Thảo bao nhiêu tuổi rồi ?

- Thảo bằng tuổi Tuấn mà, hơn Tuấn hai tháng ba ngày.

- Thế thì được đấy. Chị hơn Tuấn ba tuổi, hai mươi rồi chứ nhỏ nhít gì. Nhưng mà Thảo có phải là em ngoan không ?

- Có chứ ! Nhất định là Thảo ngoan rồi, chị bảo gì Thảo cũng nghe.

- Thật không ?

- Thật một trăm phần trăm.

- Tốt lắm, móc ngoéo đi nào !

À à, như vậy là chị Tâm vẫn còn trẻ con nhé, mình vừa cười vừa đưa ngón tay trở ra, ngón tay trở của chị Tâm chỉ nhỏ bằng ngón út của mình và trắng hồng trông thật dễ thương. Mình thật nhảm, lúc ngoéo tay như vậy mình lại rùng mình mất một cái, chị Tâm cười hỏi :

- Sao Thảo rùng mình thế ?

Mình đành phải chữa :

- Tại Thảo... cảm động.

- Cảm động hay không không biết, nhưng đã móc ngoéo tức là đã hứa rồi. Thảo nói Thảo là em ngoan, chị nói gì cũng nghe, vậy thì ngay bây giờ làm ơn ăn cho chị hết miếng bánh này.

Chị Tâm vừa nói vừa lấy một miếng bánh thật lớn vào đĩa của mình. Thôi chết ! Đã trót hứa rồi, đành phải nhận chứ biết làm sao đây. Thật ra miếng bầy này ở nhà mình chỉ làm... một lần rưỡi là hết, nhưng ở đây nó kỳ kỳ làm sao ấy. Mình trợn mắt rồi... a la xô một hơi hết miếng bánh. Chị Tâm nhìn mình ăn có vẻ hài lòng, chị bảo :

- Có thể chứ, Thảo ngoan lắm. Trông Thảo ăn cứ như là thỏ ăn cà rốt vậy.

Chị nhìn mặt mình rồi cười dí dỏm :

- Mà Thảo này, Thảo mọc râu thật rồi, râu trắng.

Thôi chết, quê quá ! Kem dính mép mình rồi. Hình như lúc ấy mình đỏ mặt vì thấy mặt nong nóng. Mình nghiêng người đút tay vào túi quần tìm khăn tay, nhưng ác làm sao, lúc đi vội vàng quá khăn tay lại để quên ở nhà. Thật phiền, giá ở nhà thì cứ đưa lệ tay lên chùi mép

43 | Thoáng Mây Bay

một cái là xong chuyện, hay là đưa lưỡi dài ra liếm mép một vòng rồi cũng xong luôn, nhưng mà ở đây làm vậy người ta, nhất là chị Tâm cười cho chết. Chị Tâm biết là mình không mang theo khăn, chị không cười nữa, đưa cho mình cái khăn chị vẫn cầm ở tay. Mình cầm cái khăn như máy và đưa lên miệng chùi lớp kem quái ác. Khăn của chị Tâm nhẹ và mềm, thơm một mùi là lạ, không hẳn là mùi nước hoa. Chị Tâm ơi, chị không biết là lúc lấy khăn chị lau miệng, Thảo đã nhẹ cắn góc khăn.

Có tiếng xôn xao :

- Tuấn mở quà ra xem đi nào.

Tuấn đi lại phía tủ búp-phê, trên mặt tủ xếp những gói quà xanh, đỏ do các bạn vừa đem tới rồi nhẹ tay, mở từng món quà. Thường thường toàn là sách vở. Có một quyển không biết ai đem lại, nhan đề : « Người con trai trước ngưỡng cửa thành hôn nên biết » làm cả bọn cười rộ. Một chàng hỏi :

- Bao giờ hờ Tuấn ?

Tuấn cười :

- Tui còn nhi đồng mà, phải không chị Tâm ?

Rồi tiếp tục mở các gói quà khác.

Gói tiếp theo là một bộ sách Anh văn, chắc là của bé Vân, đồng chí Hội Việt Mỹ cả mà. Tuấn cười mà Vân cũng cười, mắt Vân có sao lóng lánh. Món quà đặc biệt nhất là một con dao bằng bạc lưỡi thật dài. Không ai hiểu công dụng và ý nghĩa của nó. Thủ phạm, anh chàng lừng kừng, lúc ấy mới lên tiếng :

- Tuấn dùng dao này để rọc những cuốn sách Tuấn vừa được các bạn tặng.

Câu giải thích làm không khí vui tươi hơn. Anh chàng lừng kừng này kể ra cũng tâm lý gớm, biết là học trò chỉ thường tặng nhau sách nên đã lo liệu... đầy đủ. Gói quà của mình Tuấn mở cuối cùng. Cả bọn khen đẹp rồi rít. Ông « lừng kừng » lại tuyên bố :

- Vị nào còn lo xa hơn cả mỗ gia nữa. Cuốn Album này để dán hình đám cưới chàng Tuấn đây mà.

Anh chàng rõ vô duyên. Bộ chỉ hình đám cưới mới đáng dán vào Album, còn những hình khác thì bỏ hộp cất đi chắc ? Chị Tâm khều tay mình nói nhỏ :

- Chị biết cuốn Album này là của Thảo.

- Sao chị biết ?

- Tại lúc Tuấn mở gói quà này, chị thấy khuôn mặt Thảo trở nên nghiêm trọng.

45 | Thoáng Mây Bay

- Chị Tâm giỏi tâm lý và nhận xét kỹ thật.

Chị cười :

- Nói đùa đấy ! Chị biết vì lúc Thảo đến, chị thấy Thảo ôm cái gói đó. Chứ nếu chị được cái tài bói giỏi như Thảo vừa nghĩ, đại gì chị chẳng cấp chiều cấp tráp ra vĩa hè gần Lăng Ông hành nghề độ nhật.

Trời đã khuya, cả bọn rủ nhau ra ngoài vườn chơi. Không khí buổi tối thật dễ chịu. Hôm nay không mưa nên trên trời có những ngôi sao lấp lánh. Cả bọn rủ nhau chơi trò đêm sao, một anh chàng bị cận thị nặng đẩy nẩy lên phản đối, hô hoán lên rằng mọi người ăn gian, bắt nạt chàng ta, nhưng mặc, mọi người vẫn cứ lăm bằm : « Một ông sao sáng, hai ông sáng sao ». Chị Tâm đứng cạnh mình, hương tóc chị thơm nhẹ nhẹ và tà áo chị quần lấy chân mình.

Chị Tâm hỏi :

- Ngôi sao của Thảo đâu ?

Mình chỉ tay lên trời. Chị Tâm bảo :

- Chị chẳng thấy đâu cả.

- Hai ngôi sao nó đứng cạnh nhau đấy. Ngôi này của Thảo, còn ngôi kia của chị...

Hai chị em yên lặng. Không biết chị Tâm nghĩ gì, chị cúi xuống thật nhanh rồi ngược nhìn hai ngôi sao đang nhấp nháy. Chị em sao trông có vẻ nghịch ngợm nhưng thương nhau tột ; giữa bầu trời bát ngát và có tới ngàn vạn vì sao, hai ngôi sao nhỏ bé đứng sát vào nhau như cần sự hiện diện của nhau. Chị Tâm nói khẽ :

- Ừ, sao của chị và của Thảo đứng cạnh nhau. Chị cũng đứng cạnh Thảo và chị thương Thảo.

Có một luồng gió mạnh làm những tà áo tung bay. Trên nền trời xanh thẫm những đám mây trôi dạt nhưng âm thầm, một vài vì sao lẩn khuất vào đêm. Chị Tâm đưa hai tay giữ thẳng vạt áo dài, quay gót vào trong.

Buổi họp bạn chấm dứt, mọi người lại thêm một lần chúc tụng Tuấn rồi theo nhau trở về. Tuấn giữ mình lại cho đến khi các bạn khác đã về hết, anh chàng hỏi :

- Sao lúc này không chịu nói chuyện với Thúy. Ta mời Thúy vì nhà người đấy. Muốn dành cho nhà người một sự thích thú bất ngờ mà.

Mình cười :

- Bất ngờ thật, nhưng không thích thú !

Tuấn nhăn trán :

- Sao thế ?

47 | Thoáng Mây Bay

- Tại không thích vậy thôi.

- Thế hôm nay không vui à ?

- Đâu có ! Vui lắm Tuấn ạ. Chị Tâm thật tuyệt, đúng như mày nói.

Khuôn mặt Tuấn đang bắn khoăn bỗng trở nên vui vẻ, Tuấn vỗ vai mình :

- Đấy đã bảo mà !

Rồi anh chàng vanh vách kể :

- Trang hoàng nhà cửa cũng chị Tâm, mua sắm cũng chị Tâm, làm bánh cũng chị Tâm, xếp đặt cũng chị Tâm luôn.

Mình cười :

- Thế mày làm cái gì ?

Tuấn nghe hỏi, cũng nhe răng cười nót :

- Tại vui quá, tao chả biết phải làm gì cả !

Trời đã khuya, mình cáo từ :

- Thôi, về đây Tuấn ơi. Chị Tâm đâu rồi ? Tao chào đề về chứ.

Cả hai nhìn vào trong nhà. Chị Tâm đã thay áo ngắn và đang thu dọn ly chén ngổn ngang trên bàn. Mặc áo ngắn chị có vẻ nhỏ hơn lúc mặc áo dài, tóc chị buộc cao để lộ khuôn mặt trắng hồng xinh xắn, đôi môi chị mấp máy thật dễ thương, hình như chị đang hát nho nhỏ một bài gì trong miệng. Tuấn đứng ở ngưỡng cửa hỏi to :

- Chị Tâm ơi, Thảo nó chào chị, đi về.

Chị Tâm ngừng tay, ngược nhìn rồi bước nhanh ra. Tuấn bô bô :

- Thảo là bạn thân nhất của em đây chị Tâm.

Chị Tâm cười :

- Biết rồi. Thôi em để Thảo về, trời khuya rồi đó.

Rồi quay qua mình :

- Cảm ơn Thảo. Ít khi chị thấy Tuấn nó vui như hôm nay. Hôm nào rảnh rồi, thi cử xong xuôi, nhớ lại chơi với chị và Tuấn nhé.

Hai chị em Tuấn đưa mình ra tận cổng...

Và bây giờ mình ngồi đây viết nhật ký như điên, chưa bao giờ mình viết dài như thế này, đến thành văn sĩ mất thôi. Chị Tâm, nếu Thảo thành văn sĩ, Thảo sẽ viết truyện tặng chị nhé. Tại sao gặp chị rồi Thảo thấy xôn

49 | Thoáng Mây Bay

xao thế nào, cái cảm giác lạ kỳ, lâng lâng hơn cả lần đầu tiên Thảo nhấp môi vào ly rượu Champagne. Chị bằng lòng cho Thảo thương chị nhất trên đời không nhỉ ?

Thôi, chắc mình cũng phải đi ngủ, ngày mai lại đi học. Nghỉ hè rồi mà nhà trường cứ bắt đi học thêm hoài! Mình muốn đỗ năm nay nhưng tự nhiên bây giờ cảm thấy câu chuyện thi đỗ trở nên khó khăn. Bất đền chị đây chị Tâm ạ. Còn Tuấn, tao cảm ơn mày nhiều, nhưng lần sau có gì thì đừng mời bé Thúy nữa nhé. Cứ nhờ chị Tâm làm bánh là tao vui.

CHƯƠNG BA

Cổng trường thi chật ních những người là người. Hôm nay là ngày kéo bảng mà. Bốn năm ngày nay, những thầy, cô tú đơn tương lai rủ nhau ăn chực nằm chờ ở cổng trường với cái tâm trạng lo lắng hồi hộp chưa từng thấy trong đời. Thi cử làm cho học sinh xuống ký còn chờ kết quả thi thì làm tim các cô cậu cứ như là thắt lại.

Thảo đứng trong đám người đông đúc ấy, và cũng hồi hộp chẳng kém ai. Thi xong, Thảo ngồi xét lại bài vở của mình, thấy cũng có vẻ... khá lắm, nếu Thảo là giám khảo thì Thảo sẽ chấm đậu đấy. Bài Quốc văn năm nay cho dễ, Trần Tế Xương lại là tác giả thầy giảng kỹ nhất, đọc đầu bài xong, Thảo cười toe, cầm bút làm liền.

Bài toán cũng khá ; gì chứ Thảo là một cây toán, tuy mấy ngày ôn thi cuối Thảo có bị phân tâm, nhưng chưa sao, căn bản về toán của Thảo vững lắm, câu quỹ tích nhiều vậy mà Thảo múa bút một cái là ra ngay. Có mỗi bài lý hóa làm Thảo hơi lo, không biết số phận nó như thế nào khi ra mắt vị giáo sư chấm thi - Hôm thi lý hóa về, Thảo vò đầu bút tai, bực mình quá sức ! Sai hết hai câu giáo khoa, còn bài toán thì hỏng một câu. Nhưng rồi khi tính điểm Thảo lại yên tâm, mình làm đúng hơn một nửa cơ mà, và Thảo tự cho bài lý hóa của mình 11 điểm, Thảo nghĩ nó xứng đáng được nhiều điểm hơn,

51 | Thoáng Mây Bay

nhưng cứ rút bớt đi cho ăn chắc.

Có bóng Tuấn ở tuốt ngoài lề đường, Thảo gọi to nhưng Tuấn không nghe thấy, bởi lúc ấy cổng trường ồn ào còn hơn một cái chợ, ai cũng nói như hét vào tai nhau, đứng chờ mãi mà không nói thì... lo lắng, nói chuyện cho qua thì giờ và cũng là một cách để tự trấn an. Gọi không được, Thảo giơ tay vẫy làm hiệu. Tức mình, tên Tuấn « cù lần » cứ quay đi đâu ấy. Cuối cùng Thảo đành lấy sức chen ra. Thật là khô, chen gần chết mới vào sát được cổng trường, bây giờ phải bỏ chỗ tốt. Vài tên bị Thảo chen, cắn nhả um sùm làm Thảo phải luôn miệng xin lỗi.

Thảo đến sau lưng rồi mà Tuấn không biết, hình như anh chàng vừa thoáng thấy một bóng áo xanh phóng Honda nên quay cổ nhìn theo. Thảo mím môi, vỗ mạnh vào vai chàng ta. Tuấn giật mình nhận ra Thảo, hấn tỏ vẻ tức mình :

- Thế là mày làm mất rồi !

Thảo ngạc nhiên :

- Mất cái gì ?

- Vân !

- Vân nào ?

- Vân Hội Việt Mỹ ấy !

Thảo chợt nhớ thì ra cô bé áo xanh vừa phóng xe chạy qua là Vân, cô bé nhỏ nhắn có đôi mắt lấp lánh như sao. Thảo gặp hôm sinh nhật Tuấn. Không ngờ Tuấn nhà ta mà lại « ác liệt » thế. Thảo bực mình :

- Vân với mây gì ! Lúc khác ! Bây giờ để ý cái bảng kết quả người ta sắp treo đi là vừa. Thế nào ? Liệu đậu không ?

Nghe đến kết quả, Tuấn sực tỉnh :

- Ủi nhỉ ! Chắc tao đậu, nhưng mà lo quá Thảo à !

- Lo cái nỗi gì !

- Hôm thi có thằng « cọt-pi » bài lý hóa của tao, tao sợ bị loại.

Tuy chả hiểu các ngài giám khảo chấm bài làm sao, Thảo cũng cứ trấn an bạn :

- Không sao đâu. Ai lại ác như vậy, mấy ông thầy cũng mong để đức lại cho con chứ, yên tâm, bài mày « sủa » là thế nào cũng đậu.

Tuấn nhỏ giọng :

- Tao mong đậu ghê. Chị Tâm tao bảo nếu hai đứa

53 | Thoáng Mây Bay

mình đậu hết chị sẽ dẫn tụi mình đi pic-nic một ngày.

Thảo hỏi dồn :

- Thật hử ? Thật hử ? Cầu trời tụi mình đậu hết, vui biết bao nhiêu.

Đôi bạn đang bi bô trò chuyện thì công trường hé mở. Một ông khệ nệ vác chiếc bảng có đóng lưới mắt cáo dán những tờ giấy quay ronéo chữ chì chít. Trong một giây tất cả ngừng bật, ngần ấy con tim như ngừng đập để rồi sau đó reo hò lên như có loạn, không ai bảo ai, và cùng không ai nhường nhịn ai, tất cả tranh nhau chen lấn kịch liệt như những chiến sĩ dũng cảm quyết lấn sả vào giết cho kỳ được quân thù. Ông kia loay hoay mãi vẫn chưa treo được cái bảng lên vì người ta có để cho ông treo đâu, người thì xô đẩy, người thì đòi nâng cái bảng lên cao, người khác lại nhất định kéo xuống xem ngay cho nóng sốt. Những cậu ở vòng ngoài sốt ruột, chen lấn kịch liệt, tiếng nói, tiếng hét inh ỏi. Cả một khối người hỗn độn ấy dồn lại như những đợt sóng ngoài khơi.

Thảo bắm tay Tuấn :

- Mỗi thằng tự động chen vào nghe. Thằng nào vào trước coi cho cả hai.

Tuấn yên lặng gặt đầu. Lúc đó, ông kia đã treo xong được tám bảng kết quả vào cái móc sắt trên tường. Thoát nạn, ông vội lui dần rồi biến mất sau cánh cổng trường, để lại bên ngoài một đám học sinh chen lấn kịch liệt.

Thảo cố sức chen được nửa chừng thì tuột mất một chiếc dép. Thật xui ! Đôi dép mẹ mới mua cho mới tiếc chứ. Nhưng thôi, đành vậy ! Thế là một chân đất, một chân dép, anh chàng hăng hái chen tiếp.

Đến sát chân tường, thật là giai đoạn quyết liệt ! Người ta chụm đầu vào nhau, người ta đứng trên lưng nhau, người ta nằm nhoài trên vai nhau, anh khác ma lạnh chui qua chân những người khác rồi nhô đầu lên. Mấy anh chàng cận thị thật là khổ ! Có anh bị chen văng mất kính, kêu la chói lói, anh khác tay cầm kính gãy giọng nghẹn ngào không nói nên lời. Đó là mấy « tai nạn » tương đối nặng, còn bị đứt cúc áo, rách quần, mất dép, bị dẫm phải chân là chuyện thường.

Thảo nhắm mắt, thu hết « tàn lực » vệt mạnh hai « địch thủ » ở hai bên bắn ra ngoài, anh chàng lọt ngay vào trong, sát chân tường. Bảng ngay trước mắt ! Thảo mừng hóm cúi đầu nhìn, nhưng chỉ thấy toàn tóc là tóc, vì ngay lúc ấy mấy chục cái đầu cũng châu vào một lúc. Thảo thử đến hai ba lần mà đầu cũng vẫn bị hất ra ngoài. « Sức cùng lực kiệt » rồi mà vẫn chưa ăn thua gì! Thảo cắn môi nghĩ kế. Bất chợt anh chàng vung tay

55 | Thoáng Mây Bay

ký liên tiếp thật mạnh xuống mấy cái đầu phía trước rồi rút tay thật nhanh. Trúng kế, mấy cậu bị ký đầu quay lại chửi bới um sùm, nhưng ai chửi người ấy... nghe, vì có ai mà để ý. Phần Thảo, thừa cơ hội « địch » chia trí, lập tức chui đầu vào sát bảng kết quả, mắt liếc thật nhanh tìm kiếm.

Trời đất ! Thảo đậu rồi ! Tên Thảo hiện rõ trước mắt Thảo, trông xinh xắn, dễ thương mà lại oai phong lẫm liệt làm sao đâu ấy ! Ủa ! Mà lại đậu bình thứ nữa chứ ! Thảo bứt tai bứt tóc như gặp phải chuyện đau khổ lắm vậy. Thảo tròn mắt nhìn lại lần nữa. Phải, đích thị là đậu bình thứ. Bất giác Thảo cười khi khi làm cho mấy tên ở ngoài tức mình, một tên la lớn :

- Ê, đậu, rớt gì thì coi xong cũng ra cho người ta coi với chứ. Làm gì cười như đười ươi vậy ?

Thảo không giận chút nào, khi vui người ta dễ trở nên từ bi hỉ xả. Nhưng Thảo vẫn không ra vội, còn phải xem cho Tuấn nữa chứ. Liếc sang tờ bên cạnh, một dãy tên Tuấn đập vào mắt Thảo làm anh chàng căng mắt ra nhìn. Đây rồi, Phạm Anh Tuấn, anh chàng đậu thứ. Vậy cũng vui, đậu là sướng rồi.

Xong xuôi, Thảo huỳnh huých chen ra. Anh chàng bật cười khi thấy Tuấn chơi với trong đám đông, còn tốt luốt ở bên ngoài. Cho đáng ! Ngày thường cứ hay

bắt nạt Thảo, thử xem khi hữu sự ai khỏe hơn ai.

Thảo hét to :

- Đâu rồi !

Nhưng Tuấn có nghe thấy gì đâu. Anh chàng đang một tay nắm vai tên đằng trước, một tay gạt anh chàng bên cạnh, tả xung hữu đột như chiến sĩ giữa trận tiền. Biết gọi nữa cũng vô ích, Thảo bậm môi tiếp tục lấy sức chen ra. Những dòng mồ hôi rủ nhau bò liên miên trên lưng Thảo làm anh chàng có cảm tưởng như lưng mình đầy những sâu róm. Thảo chen tới sát bên Tuấn rồi mà anh chàng vẫn chưa biết gì, mắt Tuấn hoa lên rồi còn đâu ! Trước mặt Tuấn bây giờ chỉ toàn là những người là người, hàng hàng lớp lớp, mà tên nào cũng xứng đáng là địch thủ của mình. Tấm bảng kết quả ở xa như sáng chói dưới ánh mặt trời, đích điểm của những sĩ tử, sau khi đã thi văn, bây giờ phải thi võ. Thảo tức cười quá ! Một ý tưởng tinh nghịch thoáng qua đầu, Thảo giơ tay đâm vào vai Tuấn một phát.

Tức thì anh chàng sừng cò lên, mặt đỏ tía tai, anh chàng giơ nắm đấm lên, miệng lảm nhảm :

- Mày ! Mày ! Mày đánh ông !

57 | Thoáng Mây Bay

Nhưng Thảo đã nắm cánh tay bạn lôi tuột ra ngoài. Đến lúc này Tuấn mới nhận ra Thảo, hỏi dồn :

- Sao, xem được chưa ? Đậu không ?

Nhưng Thảo nín thình, càng lôi khỏe. Cho đến lúc ra sát lề đường, Thảo mới đưa tay vuốt mồ hôi, miệng cười toe, bảo bạn :

- Đậu rồi !

Tuấn chưa mừng ngay, hỏi tiếp :

- Mà đậu hay tao đậu ?

Thảo nhìn bạn, thương mến :

- Một đứa đậu thì đâu đáng mừng. Đẳng này cả hai đứa mới vui chứ !

Tức thì Tuấn nhảy cẫng lên, ôm lấy bạn :

- Mà nói thật hả ? Vui quá ! Vui kinh khủng.

Mặc cho bạn nhảy nhót, ba hoa, Thảo lấy vẻ mặt nghiêm trang, đứng im. Thảo nghĩ mình phải có thái độ người lớn mới được. Đẳng nào bây giờ mình cũng là một cậu Tú, lại có một tâm hồn bắt đầu biết yêu thương nữa. Mình người lớn rồi, không nhảy nhót như trẻ con được.

Tuấn đã lấy lại bình tĩnh. Và tính đa nghi của anh chàng bắt đầu hoạt động. Anh chàng nghĩ : « Mình chưa nhìn tận mắt tên mình trên bảng kết quả mà. Biết đâu Thảo nó chẳng nhìn lộn, trong lúc vội vã, chen chúc, lẫn lộn là chuyện thường, nhất là con trai tên Tuấn thì đâu có thiếu giống ».

Bèn quay sang bạn, hỏi :

- Mà xem kỹ chưa ?

- Sao lại không kỹ, Phạm Anh Tuấn rõ ràng.

Tuấn vẫn nghi ngờ :

- Nhưng mà có xem nơi sinh tử tế không ?

Thảo bắt đầu cáu :

- Thừa, cháu xem rõ rồi ạ. Ông sinh ở Gia Định thành, người ta đánh máy rõ rệt.

- Thế còn số báo danh ?

Thảo cáu thực sự :

- Đã thế mà chen vào mà xem đi. Người ta đã bảo đậu rồi là đậu, mắt mũi người ta sáng sủa thế này, lại giữa ban ngày ban mặt chứ đêm hôm gì mà lẫn với lộn.

59 | Thoáng Mây Bay

Thấy bạn bức mình, Tuấn ân hận. Nhưng nghĩ lại thì... vẫn đáng nghi lắm ! Mình chưa xem tận mắt mà ! Bây giờ thơ thới hân hoan ra về, khoe hết mọi người, khao, thưởng lung tung, rồi mấy hôm nữa được tin mình trượt vô chuổi thì không biết để đâu cho hết quê. Bởi vậy mặt anh chàng trở nên thảm hại vô cùng, anh chàng nói với bạn bằng một giọng sâu nảo :

- Có lẽ tao phải chen vào thật ! Phải xem tận mắt cho nó yên lòng, mày đừng giận tao.

Thảo đưa mắt nhìn Tuấn : đầu bù tóc rối, miệng méo xẹo, bả vai áo rách mất một miếng, quần ống cao ống thấp ! Thật lem luốc quá sức ! Đang giận, Thảo bỗng thấy thương hại, dịu giọng bảo bạn :

- Tao thấy mày đậu thật đấy. Tên họ, ngày sinh, nơi sinh. Số báo danh rõ ràng. Nhưng nếu muốn cho chắc chắn, mày vào xem lại cũng nên lắm.

« Được lời như cởi tấm lòng », Tuấn quay ngoắt người lại, nhìn đám đông ào ạt phía trước như để lượng sức «địch » rồi bậm môi, nhào vô chen tiếp.

Còn mình Thảo, anh chàng lắc đầu tỏ vẻ thương hại cho bạn, người ta đã xem cho rõ ràng như vậy còn không tin. Đã thế cứ để cho chen vào, có mệt cũng đáng kiếp. Bây giờ thì Thảo ung dung lắm, mình đỡ Bình thứ cơ

mà, mọi người chắc phải phục lắm. Bé Thanh hết dám nói là mình ăn hại.

Bỗng nhiên, Thảo thấy hình như mặt mình lạnh hân đi. Thật chết, lúc này vào xem, thấy mình đậu Bình thứ, Thảo mừng quá quên cả việc xem số báo danh. Ấy, xem cho bạn thì kỹ mà xem cho mình thì cuống.

Anh chàng nhìn lại cái thân hình tiêu tụy của mình, với đôi dép còn lại một chiếc, rồi quay mình, gọi lớn :

- Tuấn ơi, đợi tao với.

Và cứ thế, một chân đất, một chân dép, Thảo lại huỳnh huých chen vào, lẫn lộn trong một rừng người chôn bôn hồi hả.

- Nhanh tay một chút, Tuấn ơi !

Chị Tâm vừa giục em, vừa thoăn thoắt xếp đồ vào hai cái giỏ nylon. Chao ơi là nhiều thứ : mấy cái bánh mì dài vàng sậm, nửa cái giò còn gói trong lá, ba hộp thịt, rồi nào là dưa, cà, dao... đủ thứ. Thảo ngây người đứng nhìn ! Sao mà chị Tâm khéo quá thế ? Ngăn ấy thứ linh kinh, chỉ một thoáng sau đã nằm gọn ghẽ trong giỏ. Giá mà Thảo phải xếp nhỉ ! Không biết đến bao giờ mới xong, và chắc là còn dư ra ngoài ít ra hai cái bánh mì.

61 | Thoáng Mây Bay

- Ô kìa, Thảo ! Giúp tao một tay với !

Thảo giật mình bước vội về phía Tuấn. Anh chàng đang loay hoay với cái lều, gấp mãi không xong. Thảo trêu :

- Thế kiến thức hướng đạo sinh mày cất đâu hết rồi ?

Tuấn cãi :

- Lều hướng đạo khác ! Cái lều quỉ này may kiểu gì kỳ quá !

Chị Tâm nghe thấy, phì cười :

- Cái lều hách vậy mà Tuấn lại kêu là lều quỉ.. Ngày ở Đalat bọn chị đi chơi rừng chuyên môn đem nó đi theo đấy. Bởi vậy chị quý lắm, hôm về Saigon tuy hành lý đã nặng, chị vẫn cố vác cái « lều quỉ » theo.

Chị Tâm nhắc lại hai tiếng « lều quỉ » một cách thích thú. Tuấn biết bị trêu, tức mình :

- Đi pic-nic mà đem theo làm chi, có phải cắm trại đâu mà vác lều theo nặng thấy mồ.

Chị Tâm dỗ ngọt :

- Thôi, chịu khó đi cậu. Rồi khi căng nó lên, cậu mới thấy thích thú.

Thảo vừa giúp Tuấn gấp lều, vừa ngắm nghía. Quả nhiên cái lều may thứ vải nhựa mỏng, màu cam nhạt, trông tươi tắn, không giống màu xám xịt của những chiếc lều nhà binh hay hướng đạo. Buộc xong nút dây cuối cùng, cả hai đứng dậy. Tuấn vươn vai :

- Rồi, xong. Khiếp !

Ba chị em vào xin phép ba má Tuấn, hai ông bà cười dễ dãi nói :

- Tâm nhớ dắt hai em về sớm nhé.

Tuấn huých tay Thảo, nói nhỏ :

- Góm hai ông bà cho bọn mình là trẻ lên ba không bằng. Chẳng biết ai phải dắt ai.

Thảo muốn cười, nhưng mím môi, cố nín.

Ba chị em ra lấy xe. Chiếc Mobylette của Thảo gửi lại ở nhà Tuấn. Tuấn đi Honda, chở theo lều và một chiếc giỏ. Thảo đi chiếc Suzuki của chị Tâm, chở chị và một chiếc giỏ nữa. Thảo có vẻ cảm động, và anh chàng thấy mình quan trọng : làm tài xế cho chị Tâm cơ mà.

Hai chiếc xe song đôi, nhắm hướng xa lộ Saigon - Biên Hòa. Buổi sáng hôm nay có nắng nhẹ, gió mát và trên trời thì mây xanh ngát mắt. Thảo thấy lòng rộn rã reo vui, anh chàng nghe rõ cả tiếng tim mình đập mạnh,

63 | Thoáng Mây Bay

hơi thở khác thường. Thảo muốn phóng xe thật nhanh và lái thật bay bướm, nhưng nghĩ lại, Thảo thấy không nên. Chị Tâm đâu có phải trẻ con mà trở tài phóng xe với chị ? Mà mình cũng đâu còn trẻ con nữa ! Bởi vậy cách tốt nhất là đi cho thật nghiêm trang và đúng luật đi đường. Người lớn không còn bông bột hay khoe những cái nhỏ nhặt nữa. Nghĩ vậy, Thảo mím môi mím lợi, hai mắt nhìn thẳng phía trước, đầu giữ ngay ngắn, không quay qua quay lại, dáng người ngay thẳng, đường hoàng. Nhưng mới được một lúc thì chị Tâm nói một câu làm Thảo cut hứng :

- Thảo ngồi cứ như là ông tượng gỗ ấy.

À, thế tức là chị Tâm chê mình nhát đây, đi xe sợ ngã phải ngồi thật vững. Thảo đâu có tệ như thế ! Phải cho chị ấy biết mới được. Thế là hùng hổ, anh chàng rô ga lên, nghiêng người sang bên trái, chiếc xe nghiêng theo, loáng một cái xe của Thảo phóng vút qua xe Tuấn đang chạy phía trước. Tóc chị Tâm bay ra phía sau mặt! Thảo cứ lăm lè phóng tiếp. Có tiếng chị Tâm kêu hốt hoảng :

- Thảo ! Chạy chậm chút nào, chị sợ quá !

Chị Tâm đã biết sợ ! Thảo thích lắm, như thế chị mới phục Thảo, mới không chê Thảo chứ. Anh chàng đề nhỏ ga cho chiếc xe chạy chậm lại. Tuấn lướt xe từ phía sau tới :

- Khí ! Điên à ?

Nhưng Thảo không trả lời, chỉ mím miệng cười. Giọng chị Tâm còn hồn hển :

- Ông tướng làm cho chị hết hồn ! Sao tự nhiên lại chạy nhanh như vậy ?

Thảo cười :

- Tại Thảo muốn trêu chị, làm cho chị sợ.

- Vậy thì chị sợ rồi đấy. Tha cho chị đi nhé.

Giọng chị ngọt ngào, Thảo tự ái được vuốt ve, cho là mình oai lắm, cứ toe miệng cười mãi.

Hai chiếc xe ngoan ngoãn nối đuôi nhau chạy qua ngã thư Thủ Đức, nhắm hướng Suối Tiên, chẳng mấy chốc đã đến nơi. Gửi xe ở cái quán nhỏ bên ven đường, ba chị em đi bộ tiến sâu vào phía trong. Tuấn hăm hở vác lều chạy trước, anh chàng tỏ vẻ thành thạo, quay lại đằng sau nói :

- Phía bên tay trái có một khu đất trống đẹp lắm chị à, mình ở đây suốt ngày cũng không chán. Bọn em cắm trại ở đó hoài.

65 | Thoáng Mây Bay

Chị Tâm vui vẻ nắm tay Thảo, rảo bước, chị thoăn thoắt nhảy qua những mô đất gồ ghề trên đường đi, làm Thảo phục hết sức. Ở nhà Thảo cứ ngỡ là mình với Tuấn phải đỡ chị cơ đấy. Như hiểu được ý nghĩ của Thảo, chị Tâm bảo :

- Chị đi bộ leo đồi, lội suối quen rồi, ngày ở Đà Lạt tuần nào chị chả đi chơi đồi hay thung lũng với các bạn.

Ngừng một chút, chị tiếp :

- Nhưng mà cũng mệt rồi đây Thảo ạ, chị em mình đi chậm lại một chút, mặc cho cu Tuấn vào dọn chỗ trước. Chị cũng muốn thử tài tháo vát của nó xem sao.

Hai chị em chậm bước. Một luồng gió thổi tạt qua, mát ơi là mát. Thảo thấy đất trời hôm nay sao trong sáng và tươi đẹp quá. Một bụi sim đại lả lơ theo chiều gió. Thảo cúi xuống ngắt một bông sim tím, đưa chị Tâm :

- Thảo tặng chị.

Chị Tâm mỉm cười, cầm lấy bông hoa, ngắm nhìn những cánh hoa tím mỏng manh, chị buột khen :

- Bông hoa đẹp quá ! Cảm ơn Thảo nhé.

Thảo nói một câu rất... cái lương :

- Nhưng không hoa nào đẹp bằng chị !

Chị Tâm tròn mắt nhìn Thảo cười ròn :

- Em của chị xem vậy mà gớm lắm nhé ! Đã nói với cô bạn nào như vậy chưa ?

Tự nhiên Thảo thấy gương, mặt nóng ran, hình như lúc ấy hai má Thảo đỏ bừng lên thì phải. Chị Tâm dịu dàng :

- Có gì đâu ! Lớn rồi, cậu nào chẳng có một vài cô bạn gái. Hôm nào dẫn mấy cô lại chơi với chị đi nào.

Thảo tức quá. Chị Tâm, Thảo chả có bạn gái nào hết, Thảo cũng chả muốn quen với cô nào nữa. Thảo chỉ có chị, sao chị không hiểu như thế ?

Có tiếng hú của Tuấn ở xa xa, chị Tâm kéo Thảo chạy nhanh :

- Tuấn gọi, mau chân lên Thảo.

Hai chị em chạy sát nhau, chân Thảo chạy nhanh và máu Thảo cũng chạy nhanh trong huyết quản.

Bóng Tuấn hiện ra phía trước. Anh chàng đang lui cui tháo dây buộc lều. Thấy hai người chạy tới, Tuấn nói to :

- May quá, hôm nay không có ai xí trước chỗ này, bọn mình tha hồ tung hoành.

67 | Thoáng Mây Bay

Thảo ngồi xuống bên cạnh bạn :

- Dựng lều chỗ nào đây ?

Tuấn tỏ vẻ thông thạo, đưa tay chỉ sang bên phải :

- Đằng kia có cây điều cành mọc đâm ngang ra, coi ngộ mà mát lắm. Mình dựng lều ngay dưới cành cây ấy.

Ba chị em cắm lều thật nhanh. Nhìn chiếc lều mới căng phẳng phiu, Tuấn xoa tay khoái chí :

- Bọn mình vô địch về nghề cắm lều mát thôi.

Nhưng chị Tâm đã cầm quả banh tung lên, gọi to :

- Đứng đây mà khen nhau mãi, ra đây chơi ném banh đi.

Ba người chơi banh chuyền : hai người đứng hai đầu chuyền banh cho nhau, người còn lại đứng ở giữa phải cướp cho được trái banh, ai bị mất banh, phải ra giữa thay thế cho người kia. Chị Tâm tình nguyện đứng giữa trước. Trái banh chuyền qua, chuyền lại, Tuấn khoái chí cười nắc nẻ. Nhưng Thảo thì thương chị Tâm lắm ! Chị chạy sang bên này, rồi lại sang bên kia, đến mấy mươi lần mà chả tranh banh được. Thảo đâu nổi thế, phải « hy sinh » cứu chị mới được. Bởi thế, lừa cho trái banh vừa bay đến, Thảo giơ hai tay tạt mạnh nó về phía trước. Sợ Tuấn biết, mà cũng sợ luôn cả chị Tâm nữa, Thảo giả

bộ la lớn :

- Ui chao, đau tay quá ! Mày đại quá Tuấn ơi, ném mạnh như thế thì ai bắt được trái banh.

Và Thảo với bộ mặt đau khổ nhưng trong lòng lại vui sướng chạy ra đứng thay chỗ cho chị.

Tuấn vô tình không hay biết, anh chàng càng ném khỏe và rất hãnh diện là mình không bị phạt đứng giữa lần nào. Nhưng cử chỉ của Thảo làm sao qua được đôi mắt tinh anh của chị Tâm. Bởi thế, buổi trưa sau khi ăn uống xong xuôi, nhân lúc Tuấn ra suối vớt cá lòng tong, chỉ còn lại Thảo với chị Tâm trong lều, chị Tâm vừa bút sớ cỏ trước mặt, vừa hỏi :

- Sao lúc sáng Thảo vờ bắt hụt banh thế ?

Thảo chối phắt :

- Đâu có ! Tuấn nó ném mạnh thế, sức có gấp đôi Thảo cũng chả bắt được.

Nhưng chị Tâm nhìn sâu vào mắt Thảo, chậm rãi :

- Tại sao phải nói dối chị ? Có gì đâu !

Ừ nhỉ ! Có gì đâu phải giấu. Thảo bẽn lẽn cúi đầu nói nhỏ :

69 | Thoáng Mây Bay

- Tại Thảo thương chị. Thảo không muốn chị chạy nhiều, mệt lắm.

Chị Tâm có vẻ cảm động, chị nắm nhẹ tay Thảo, nói :

- Thế Thảo chạy thì không mệt à ?

Thảo thấy mình là một anh hùng, mà anh hùng thì có sá gì cái chuyện phải chạy qua chạy lại giành trái banh, đáp liền :

- Không ! Thảo là con trai chạy mấy vòng thì có thấm tháp gì.

Rồi thật thà, Thảo kể lể :

- Có lần nhà bị cúp nước, mẹ nhờ Thảo ra tận « phong-tên » đầu đường xách nước. Thảo xách cả chục đôi cũng chỉ hơi mỗi một bên vai.

Chị Tâm vui vẻ hỏi :

- Thế Thảo không mắc cỡ à ?

Thảo trợn đôi lông mày :

- Giúp mẹ thì có gì mà phải mắc cỡ.

Rồi anh chàng nhỏ giọng :

- Hôm ấy mấy đứa con gái hàng xóm nó có cười Thảo

đấy, nhưng Thảo đứng lại mắng liền. Chúng nó tịt mắ, nhưng từ đấy ghét Thảo lắm.

Chị Tâm thấy Thảo còn đơn sơ quá, hỏi tiếp :

- Thế Thảo không để ý đến cô nào à ?

Thảo bậm môi, quả quyết :

- Không !

Nhưng rồi nghĩ làm sao, Thảo thở dài một cái rất là người lớn, nhẹ giọng :

- Chị xem, tim Thảo cứng như đá, thế mà Thảo cũng vừa để ý đến một người rồi đấy.

Chị Tâm cười thật tươi :

- Cậu nào mà chả thế. Tuấn cũng vậy, chị biết nó mến cô bé Vân học cùng lớp ở Hội Việt Mỹ với nó lắm. Những tình cảm thơ trẻ như thế thật đẹp.

Nhưng chị định nói, « nhưng không bền vững » thì Thảo cướp lời :

- Chuyện của Tuấn thế nào Thảo chả biết, nhưng với Thảo, Thảo không trẻ con đâu. Thương ai là Thảo thương suốt đời.

71 | Thoáng Mây Bay

Chị Tâm suýt cười, nhưng giữ được. Thật ra thì đã có Tuấn tỉ tê với chị là đã « thương suốt đời » một cô bé khác, nhưng chỉ được chừng hơn một tháng sau, chị hỏi lại thì Tuấn chép miệng một cách chán nản và trả lời rất nghiêm trang, như một ông cụ non :

- Em với cô bé ấy không hợp.

Chữ « không hợp » ấy, sau này Tuấn mới giải thích là đã có lần Tuấn rủ cô bé đi ăn kem nhưng cô nhất định không đi, viện cớ là cô có hẹn với mấy cô bạn khác đi sắm vài may áo. Thế là hai bên giận nhau và chỉ một tuần sau, Tuấn quen Vân.

Nhưng chị Tâm không ngờ rằng trong lúc chị tức cười như vậy thì tim Thảo nhảy loạn xạ. Thảo đang bộc lộ cả tâm hồn mình cho người Thảo thương mến. Hồi hộp, Thảo hỏi :

- Thế... thế chị Tâm hiện giờ có ai thương không ?

Vô tình, chị Tâm trả lời :

- Chị mới thương một người, Thảo ạ, chị lớn rồi, cũng đã đến tuổi yêu thương.

Tim Thảo như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Thảo hỏi :

- Khi thương người ta chị thấy thế nào ?

Câu hỏi ngớ ngẩn làm chị Tâm một lần nữa suýt cười, nhưng chị không muốn làm buồn lòng cậu em trai mới nhận, thành thử trả lời :

- Khi thương người ta thì lúc xa chị thấy nhớ, lúc gần chị thấy vui, và chị quý mến tất cả những gì thuộc về người ấy, chị thích nghe tất cả những câu chuyện liên quan đến người ấy. Đêm đêm, chị cầu nguyện cho người ấy được mọi điều sung sướng và chị với người ấy được gần nhau mãi mãi.

Thảo vừa thở vừa nói :

- Khi thương ai, Thảo cũng vậy.

- Nhưng Thảo còn nhỏ mà.

- Không, Thảo lớn rồi. Thảo đã biết thế nào là nhớ, là thương.

Có tiếng Tuấn vừa chạy vừa reo :

- A ha, chị Tâm ơi, Thảo ơi ! Tuấn vớt được ba con cá.

Dịp may đã hết rồi, Thảo giơ tay bứt một bông hoa ngoài cửa lều, ném vội vào lòng chị Tâm, nói nhanh :

- Thảo tặng chị.

Chị Tâm ngạc nhiên ! Buổi sáng Thảo đã « Thảo tặng

73 | Thoáng Mây Bay

chị » một bông hoa, bây giờ lại một lần nữa « Thảo tặng
chị » bông thứ hai, tặng bằng cách ném thật vội. Kỳ nhỉ!

CHƯƠNG BỐN

Tâm,

Xin cho Thảo một lần viết chữ Tâm mà không có chữ chị đằng trước. Thật tình Thảo hết sức e ngại khi viết thư này, nhưng sau khi đã suy nghĩ lại, Thảo tự hỏi : « Tại sao mình không có quyền nói thật những tình cảm của mình ? » Thảo nghĩ đó là một hành động chân thành, mà chân thành thì tự nó đáng quý.

Thảo mong Tâm không bỏ ngỡ khi nhận được thư này. Mọi khi có chuyện gì, Thảo cứ nói thẳng chứ không viết thư ; nhất là không bao giờ gọi « Tâm » trông không như thế. Bởi vậy, dù có thế nào đi nữa, Thảo cũng mong Tâm đọc hết những dòng chữ tiếp theo.

Có thể nói trước đây Thảo là một đứa trẻ không hơn không kém, Thảo chỉ biết chơi đùa, ăn, học. Cuộc sống vui vẻ trôi đi và Thảo không hề phải lo nghĩ. Cho đến một ngày... Tâm biết rồi chứ ? Ngày sinh nhật của Tuấn, Thảo đến dự và gặp Tâm... thì mọi sự đã thay đổi hẳn. Thảo không còn là Thảo chỉ biết chơi đùa, ăn học như ngày xưa. Thảo bây giờ tâm hồn dào dạt mến thương, trái tim chất chồng thương nhớ. Thảo xin Tâm đừng buồn và giận, vì đó là sự thật. Một bài hát nào đó, hình như là « Nẻo đường kỷ niệm » thì phải, có câu : « Hỏi bạn nhé, ai mà cuộc đời không ghi trong tim một hình

75 | Thoáng Mây Bay

bóng ? Mấy ai để lòng hoang vu, lối tâm tư ngổ trống?» Tâm ạ, từ hôm ấy lối vào tâm tư Thảo không còn ngổ trống, trong tim Thảo đã có một hình bóng ăn sâu.

Khô làm sao, hình bóng đó không phải là một cô bé bằng tuổi Thảo hay thua Thảo vài tuổi, mà là Tâm, một người con gái lớn hơn Thảo cả về tuổi tác, học lực, sự khôn ngoan. Nhưng biết làm sao ! Khi tâm hồn đã rung lên những nốt nhạc tình yêu, người ta chỉ còn biết say mê hoà nhịp. Thảo đã sống thực với lòng mình sự thực ấy, dù đẹp đẽ và quyến rũ, nhưng cũng đã làm Thảo đau khổ biết bao nhiêu. Bởi thế, mong rằng Tâm sẽ không coi thường Thảo hoặc đem chuyện này ra chế giễu.

Lần đầu tiên gặp Tâm hôm sinh nhật Tuấn, đêm hôm đó trở về Thảo đã thao thức không ngủ được. Thảo nghĩ lúc đó Tâm đang say ngủ như hình ảnh « Công chúa ngủ trong rừng » mà Thảo không bao giờ được quyền làm Hoàng Tử đến đặt nhẹ nụ hôn để đánh thức công chúa tỉnh mộng thần tiên. Phải, rất có thể suốt đời Thảo không được đóng vai Hoàng tử, nhưng nhất định là Thảo sẽ yêu thương Tâm mãi mãi.

Những lần gặp Tâm về sau, Thảo càng thương yêu Tâm hơn, yêu vì hình dáng xinh xắn tươi đẹp, vì tính dịu dàng đầm thắm. Thảo gọi Tâm là chị, nhưng lúc nào môi cũng muốn bật ra một tiếng « Tâm » trống không, bỏ tiếng « chị » tuy thân yêu nhưng không hợp với tâm

trạng Thảo. Nhất là sau ngày chúng mình cùng đi picnic, Thảo thấy lòng mình đau đớn một cách êm đềm. Cái đớn đau triền miên và thâm lặng, không giết chết người ta nhưng lúc nào cũng khiến người ta bồi hồi, xao xuyến. Tâm nhớ hôm ấy đã nói gì không ? Tâm bảo Tâm cũng đã bắt đầu yêu, câu nói được thốt ra, tiếp theo câu nói của Thảo, khi Thảo bảo : tim Thảo đã có một bóng hình. Tâm ạ, người ấy có phải là Thảo không? Tại sao khi nghe Tâm nói câu ấy Thảo chứa chan vui sướng. Và dù có không phải đi nữa, Thảo cũng chắc là tình cảm Tâm dành cho Thảo cũng dạt dào, lai láng. Chính vì như vậy, Thảo mới viết thư này.

Thảo đã định giữ kín câu chuyện tình yêu âm thầm của mình, nhưng bây giờ Thảo quyết định cho Tâm biết. Thảo mong Tâm trả lời cho Thảo thật sớm, vì từ lúc gửi thư này đi, mỗi một phút trong đời Thảo là một phút hồi hộp đợi chờ, cho đến ngày được Tâm phúc đáp.

Thương yêu

NGUYỄN HOÀNG THẢO

T.B : Đọc xong thư, Tâm nên cất thật kỹ hay tốt nhất là đốt đi, đừng để cho Tuấn thấy, rất kỳ. »

Viết xong bức thư, Thảo đặt bút xuống bàn, tim vẫn còn đập mạnh và hơi thở không đều. Thấy mặt mình

nóng lên và trên mắt như có trăm ngàn con vật li ti đang bò đi bò lại. Đọc lại một lần nữa, Thảo xếp tư bức thư, cho vào phong bì và dán kín lại.

Cho đến lúc này Thảo vẫn còn ngần ngừ không biết có nên gửi cho chị Tâm bức thư này không. Không cho chị Tâm biết thì trong lòng ám ức không chịu nổi, lòng nóng như lửa đốt. Một cảm giác ngây ngất, cái cảm giác khó tả chưa từng thấy bao giờ chạy từ đầu xuống đến tận các ngón tay, ngón chân làm Thảo càng thêm bồn chồn. Sau cùng, Thảo cố gắng bặm môi, giữ bình tĩnh bằng cách nắm chặt bàn tay đấm mạnh xuống bàn. Tiếng động mạnh cùng với cảm giác đau điếng ở bàn tay quả nhiên làm anh chàng tỉnh hồn. Tay chống cằm, Thảo nghĩ : « Đã đến lúc mình không thể giấu được nữa, chẳng còn làm ăn cái gì được. Với lại chị Tâm chắc cũng để ý đến mình, chị ấy săn sóc cho mình từng ly từng tí, lại ngọt ngào âu yếm nữa. Nếu không phải là yêu thì không như vậy được ». Bằng lòng với lý luận của mình, Thảo cười khoái chí, và anh chàng sức nhớ, nghĩ tiếp : « Ừ nhỉ, như thế này mà mình cứ gọi chị Tâm mãi, nghe sao được ! Phải tập gọi là Tâm không thôi, cảm không có ngượng miệng. Tâm ! Tâm ! Đúng rồi, lúc đầu không quen, nhưng về sau phải quen chứ. Lẽ ra Thảo phải xưng là anh và gọi Tâm là em cơ đấy, như người ta vẫn gọi nhau vậy ; nhưng thôi, giai đoạn đầu, nhảy vọt ngay không được, phải từ từ đã ». Thảo hơi

buồn khi nghĩ đến sự chênh lệch tuổi tác, nhưng lại tự an ủi : « Trong tình yêu, không có phân biệt tuổi tác!»
Hứng chí, anh chàng « phóng tác » hai câu ca dao :

« Yêu nhau lớn bé chẳng nề,

Một trăm chỗ lệch cùng kê cho vừa ».

Và để dứt khoát cho quyết định của mình, Thảo đứng lên đi thay quần áo, chúm môi huýt sáo ra vẻ mạnh bạo lắm. Đóng bộ vào xong xuôi, Thảo nhìn trước nhìn sau, thấy cửa phòng vẫn đóng, anh chàng nhón lấy một gói quà để sẵn trên nóc tủ. Thảo mua cho chị Tâm, quên, mua cho Tâm, một cuốn Album đẹp hơn của Tuấn nữa. Hôm sinh nhật Tuấn xong, có lần chị, lại quên, có lần Tâm khen Thảo chọn quà khéo quá, trông cuốn Album, Tâm thích mê. Thảo đã định bụng thế nào cũng để dành tiền mua tặng Tâm một cuốn, dịp này không tặng thì còn đợi đến bao giờ nữa. Thảo thấy yêu có vẻ tốn tiền quá ! Ngày xưa không yêu iếc gì cả, mỗi buổi sáng Thảo có thể ung dung nhai khúc bánh mì thịt 50 đồng (anh chàng ăn khỏe lắm, đang tuổi lớn mà). Còn bây giờ sáng sớm cứ việc uống nước thật no, rồi đi học, trưa về chờ mẹ dọn cơm, xoi cho thật khỏe để bù vào, như vậy mới có tiền để dành mua quà tặng chứ ! Nhiều hôm xách cặp ra cửa, Thảo thấy bụng mình nó cứ óc ách thế nào ấy, khó chịu thật. Nhưng mặc, khi đã yêu người ta phải biết hy sinh chứ. Có lần ngủ mơ, Thảo

79 | Thoáng Mây Bay

thấy mình vì nhin ăn sáng, người gầy tọt đi, da dẻ nhăn nhúm, trông người cứ như cái que tăm. Thảo đang đứng ngoài cửa, một luồng gió mạnh thổi tới, Thảo nhẹ quá nên bay bổng. Ngọn gió đưa Thảo lơ lửng trên không rồi hạ xuống sân nhà Tâm, ở đó Thảo có thể nhìn qua cửa sổ để thấy Tâm trong nhà, vừa nhip nhàng đập máy may vừa hát nho nhỏ. Nhưng đó chỉ là một giấc mơ thôi ! Tỉnh dậy, sờ mặt mũi, tay chân, Thảo thấy mình vẫn mập mạp to lớn như thường. Giấc mơ thật thắm mà cũng thật đẹp, Thảo thích sự thực xảy ra như vậy vì như thế có vẻ Thảo đã chịu hy sinh, chịu đau khổ vì yêu. Yêu phải có khổ một chút như vậy mới hay và mới thắm thiết.

Lần mua quà cho Tuấn, Thảo có thể ngang nhiên vác đi mà không sợ mẹ và em Thanh nói gì, vì lần đó có lý do chính đáng. Còn lần này, chả có lý do gì để mua quà cả, lúng túng mà để cho mẹ thấy, mẹ hỏi thì nguy, sẽ chẳng còn biết ăn nói ra làm sao nữa - Nghĩ quanh quẩn một lúc, Thảo vớ lấy cái cặp, lôi hết sách vở ra cất vào ngăn bàn rồi nhét quyển Album và bức thư « lâm ly bi đát » vào cặp. Đứng lại trong phòng một lúc, Thảo quyết định mở cửa bước ra. Lại đụng đầu Thanh ! Con bé này sao luôn luôn cản mũi kỳ đà ? Thanh hỏi :

- Anh Thảo đi chơi phải không ? Cho Thanh đi với.

Thảo chối :

- Bậy nào, người ta đi học chứ đi chơi đâu !

Vừa nói anh chàng vừa dứ dứ cái cặp trước mặt Thanh. Không ngờ cô bé vồ ngay lấy, miệng nói :

- Xem nào, hôm nay anh đi học những môn gì. Mọi khi anh có đi học buổi chiều đâu.

Hoảng hốt, Thảo giật vội chiếc cặp rồi đành xuống nước, năn nỉ :

- Thôi, lần này để anh đi có chuyện cần. Hôm khác anh em mình làm một châu ciné và kem Hà Nội.

Thanh cũng dễ dụ, dịu giọng :

- Lần này anh Thảo nói thật nhé. Từ hôm anh thi đỗ đến giờ, Thanh đợi hoài chả thấy anh khao gì hết ! Anh chỉ nói mà không làm.

Thảo cười trừ, nghĩ bụng : « Mình cũng thương Thanh lắm chứ. Nhưng có bao nhiêu tiền ăn sáng thì để dành mua quà tặng hết rồi, kiếm đâu ra nữa để dẫn nó đi ciné với ăn kem ? » . Thảo thấy buồn buồn, giá mình có thật nhiều tiền nhỉ, đâu có khổ như thế này. Nhưng muốn nhiều tiền thì phải đợi lúc lớn lên, đi làm cơ ; đằng này Thảo còn ngày ngày đi học.

81 | Thoáng Mây Bay

Thảo hỏi em :

- Mẹ đâu ?

Thanh tự nhiên trở nên thật hiền lành, dễ thương. Cô bé nói :

- Thôi anh cứ đi, Thanh đóng cửa cho. Lát Thanh vào bếp thừa mẹ hộ.

Con bé ngoan quá ! Thảo ân hận là tại sao nhiều lần mình cứ giận nó.

Chiếc Mobylette cũ được dắt ra khỏi cửa, Thảo nhảy lên gò lưng đạp nhanh và vặn tay ga. Nhưng vì xe cũ nên nó cứ từ từ, chậm chạp mà lết, không hề thông cảm cho tâm trạng nôn nao của cậu chủ. Thảo ước chi mình mọc cánh, bay thật nhanh đến khung trời có người mình thương mến.

Không ngờ, Thảo còn gặp thêm chuyện xui ! Đi được nửa đường Thảo bỗng thấy xe lão đảo, bánh sau lục cục, khó đi. Thảo quay cổ lại nhìn, thôi rồi ! Bánh xe bẹp dí. Thật là một « tai nạn lưu thông » mà cũng đồng thời là « tai nạn kinh tế », vì túi Thảo còn vừa đúng 50 đồng, giá tiền một miếng vá. đành vậy chứ biết sao, anh chàng xuống xe, dắt bộ, phải hơn trăm thước nữa mới đến chỗ sửa xe. Mồ hôi ướt đầm lưng áo; để tự an ủi, Thảo lầm bầm câu ca dao :

Yêu nhau mấy núi cũng trèo,

Mấy sông cũng lội, mấy đèo cũng qua !

Nhưng thà có núi cho mình trèo, có sông cho mình lội, có đèo cho mình qua cũng cam. Đẳng này chỉ là con đường dài, trời nắng chang chang, chiếc xe nặng như cối đá và trong túi chỉ còn năm chục cuối cùng. Ôi ! Hình như trời luôn luôn muốn đầy đọa những kẻ yêu nhau. Trời ghen với hạnh phúc của con người : Chả thế mà xe Thảo đang bon bon chạy đến nhà người Thảo thương thì lại xẹp bánh một cách vô duyên và tai hại.

Dựng chiếc xe bên vệ đường, mặc cho anh thợ mở mở tháo tháo, Thảo đảo mắt ngắm nhìn thành phố đang sinh hoạt nhộn nhịp. Đời sống người ta cứ quay cuồng, như một cái chong chóng, người ta sẽ chết trong nhịp điệu sinh hoạt đó, nếu không có tình yêu. Tình yêu, đó là bóng cây râm mát, là dòng suối trong vắt ngọt ngào. Có tình yêu, người ta có sức mạnh làm được mọi chuyện.

Hình ảnh dòng suối mang theo nước nguồn trong vắt làm Thảo chợt nhớ là mình đang khát lắm. Con khát đến với Thảo từ lúc chiếc xe xẹp bánh, thế rồi Thảo phải gò lưng dẫn nó đi hơn trăm thước, đường dài làm cho Thảo càng thêm khô miệng, khô cổ. Bên kia đường có một xe sinh tố. Giá lúc khác, Thảo đã băng qua làm một

83 | Thoáng Mây Bay

ly măng cầu, chỉ cần 25 đồng thôi là đủ đánh lui cơn khát, và Thảo sẽ thấy lòng mình « thơ thới hân hoan ». Nhưng khổ ! Nếu bỏ ra 25 đồng thì đâu còn đủ tiền trả anh thợ vá xe. Thảo thấy khổ, một phần vì khát, nhưng hơn thế, Thảo thấy trong ngày hôm nay mấy chuyện xảy ra làm Thảo nhận ra rằng : yêu mà không « giàu tiền » thì mệt quá.

Nhưng vốn là người lạc quan, Thảo lại vui vẻ ngay, anh chàng nghĩ rằng lát nữa thế nào chị Tâm cũng mời Thảo một ly cam vắt mát rượi, tình yêu vẫn như dòng suối mát và ngọt lịm như ly nước cam trong ngày nắng hạ.

- Xong rồi cậu !

Thảo chợt tỉnh hồn, quay lại. Chiếc xe đã được vá xong xuôi đang đứng như chờ đợi. Thảo móc túi lấy tờ giấy bạc màu xanh cuối cùng đưa cho anh chàng sửa xe, rồi leo lên xe đạp thẳng.

Chiếc xe ngoan ngoãn chạy hết đường nọ đến đường kia. Bây giờ thì nó chở Thảo đến đầu đường nhà Tâm. Thảo bỗng thấy sợ. Quái lạ ! Lúc này xe hư, nhìn anh chàng sửa xe chậm chạp tháo vỏ, ruột xe, chậm chạp bơm rồi ngâm ruột xe vào chậu nước đen ngòm tìm chỗ thủng và rồi tất cả những công việc tiếp theo Thảo thấy anh ta đều chậm chạp như vậy, trong khi lòng Thảo như

lửa đốt, Thảo chỉ mong sao mình cũng rành nghề vá xe, ngồi đợi xuống lề đường phụ việc với anh ta cho mau xong. Vậy mà bây giờ, gần đến nhà Tâm, Thảo lại thấy tiếc, giá mà lúc nãy cái xe sửa lâu hơn một chút có phải hơn không ! Quả là rắc rối.

Cuối cùng thì chiếc xe chạy đến nhà Tâm thật rồi. Thảo đã nắm chặt cái thắng, để nhả tay ga sửa soạn đậu lại nhưng ơ kìa... tại sao tim Thảo đập loạn xạ ngầu lên như thế này ? Nó làm Thảo khó thở quá ! Tay Thảo run run, khuôn mặt Thảo nóng bừng. Anh chàng bậm môi thật mạnh để tránh cảm xúc. Cuối cùng... Thảo buông cái thắng ra và không đậu lại nữa ! Anh chàng phóng xe chạy tiếp.

Xe chạy vượt qua nhà Tâm mười thước, lúc bấy giờ Thảo mới hồi hận. Hay nhỉ ! Việc gì mà phải sợ cơ chứ ! Có ai ăn thịt mình đâu mà hoảng hốt thế này. Cứ tự nhiên như những lần khác đến chơi, có sao đâu. Thảo trách mình quá nhút nhát. Con trai thế này thì hỏng, chẳng làm nên công chuyện gì hết ! Tự sỉ vả mình một hồi như vậy, Thảo nhất quyết vòng xe trở lại. Lần này thì anh chàng oai phong lẫm liệt lắm. Phải, có gì đáng sợ chứ ! Thảo tự kỷ ám thị mình bằng câu ấy. Nhưng thảm thay ! Khi vừa đến trước cửa nhà Tâm, đáng lẽ phải sửa soạn để cho xe băng qua đường. Không hiểu nghĩ thế nào Thảo lại để xe chạy thẳng và một lần nữa

85 | Thoáng Mây Bay

tim Thảo lại đập loạn lên.

Lần này thì quá lắm ! Thảo chạy xe chậm chậm bậm môi nhất định phải trở lại nhà Tâm cho bằng được. Anh chàng hậm hực : « Lần này đũa nào chạy qua luôn nữa là... hèn. Yêu mà hèn như thế, thà đừng yêu còn hơn. » Câu tự kỷ ám thị này nặng nề quá nên có tác dụng, dầu sao Thảo cũng không thể để cho người nào chửi mình là hèn được, dù người đó có là chính Thảo. Tuy nhiên khi đã đậu xe lại, Thảo cũng mất bình tĩnh trong một vài phút, đầu óc đã lớn vồn tư tưởng rút lui. Nhưng lý do khiến anh chàng không thể quay gót được nữa là ở trong nhà có tiếng Tâm hỏi vọng ra :

- Thảo đây phải không ? Vào đây chơi em.

Ừ, thì cứ vào, lỡ lát nữa có run quá thì nói tránh đi là đến ôn bài với Tuấn. Yên tâm, Thảo tự vòng tay qua hàng rào tháo cái móc rồi thông thả dắt xe vào sân. Thảo vừa dựng xe vừa nghĩ trước những câu nói, những cử chỉ phải có khi đối diện với Tâm. Không có gì ! Không có gì ! Thảo luôn luôn tự nhủ mình như thế để lấy can đảm.

Nhưng điều mà Thảo không ngờ là « không có gì » nữa thật. Vì khi anh chàng vừa bước chân vào nhà thì mắt Thảo thu nhận ngay được hình ảnh một Tâm thật tươi mát trong chiếc áo cánh lụa xanh, mớ tóc dài cột

làm hai lộn thả đặng trước ngực, hàm răng nhỏ trắng bóng, đôi môi thắm thiết và ánh mắt long lanh... Tâm của Thảo ngồi đối diện với một anh chàng tuổi quăng hăm lăm, hăm sáu, dáng người chững chạc, với cặp kính trắng và chiếc cà vạt thanh nhã. Hai người hình như thân mật lắm, họ đưa mắt cho nhau một cách nồng nàn và cười với nhau một cách dịu ngọt. Đầu Thảo như nặng trĩu, Thảo thấy mắt mình hoa lên, căn phòng và những người ngồi kia bỗng chao đi chao lại theo một vòng cung tưởng tượng. Tất cả như nhạt nhoà trong mưa bụi.

Thoảng bên tai, Thảo nghe tiếng Tâm dịu dàng giới thiệu :

- Đây là Thảo, cậu em của em.

Rồi, tiếng Tâm tiếp theo, hơi ngập ngừng :

- Đây là... anh Khôi...

Mơ hồ Thảo thấy anh chàng kia mỉm cười và đưa tay bắt ; cái mỉm cười thân thiện một cách đáng ghét. Thảo cảm thấy giận, nhất định không thềm đưa tay ra bắt, dù biết như vậy là bất lịch sự. Nhưng anh chàng kia không có vẻ gì là giận cả, khi nghe Tâm chữa cho Thảo :

- Ô hay, cu cậu này hôm nay sao thế ? Chắc đi nắng vào quáng cả mắt.

87 | Thoáng Mây Bay

Thì anh ta tiếp luôn :

- Em nó còn nhỏ nên hay luống cuống đó Tâm ạ.

Tâm tiếp :

- Chị đang bận chút xíu. Thảo lên nhà chơi với Tuấn nhé, lát nữa chị lên sau.

Thảo giận cùng mình, lầm lì nước vào nhà trong. Không giận sao được, người ta coi thường Thảo quá mà ! Người ta bảo Thảo là « còn nhỏ » và gọi Thảo là « cu cậu ». Người ta đui khéo Thảo để tự do trò chuyện, người ta xem Thảo không ra cái « thứ » gì cả.

Giọng cười của chị Tâm vẫn vọng vào ròn rã, sao Thảo nghe nó dễ ghét thế. Ủ, cái con người xem đẹp đẽ, xinh xắn như vậy mà độc ác, lại không... chung thủy, mới hôm nào đây nói là thương người ta, cười với người ta, vậy mà bây giờ lại đi thương người khác, nói chuyện, cười đùa với người khác. Thảo thấy ghen ở cổ, không ngờ « tình đời » lại « đen bạc » như vậy. Cứ cái điệu này, chắc chỉ vài ngày hôm sau, chị ấy « gặp mình ghé nón chạm vai không chào » ngay đấy mà ! Đã nắm lấy cái tay cầu thang, định lên lầu tâm sự vun với Tuấn một chút cho đỡ buồn, Thảo bỗng đứng khựng lại : má Thảo nóng nóng. Đưa tay lên Thảo mới biết mình đã khóc, khóc một cách vô ý thức. Dòng nước

mắt nóng hổi chan hòa trên má Thảo, thấm vào bờ môi mẩn mẩn. Thảo nuốt những giọt nước mắt cay đắng đó và thấy cuộc đời hình như... tan nát. Bao nhiêu dự tính, bao nhiêu ý tưởng và những câu nói sắp đặt sẵn cho buổi gặp gỡ ngày hôm nay đều tan như bọt nước. Thảo đưa tay quệt mạnh qua mắt, bây giờ mà ai thấy mình tự dưng « sụt sùi » như thế này, không biết sẽ phải ăn nói làm sao. Hơn nữa, Thảo không thể khóc được, Thảo nghĩ lại rồi, con trai mà khóc là... hèn, nhất là lại khóc về cái chuyện ấy. Con người đó đã không xứng đáng với chân tình của Thảo, Thảo không cần nữa, và Thảo nhất định không để « họ » khinh mình được, nhất định không để họ hãnh diện vì đã làm khổ được mình.

Nhìn cái cặp trên tay, trong đó có đựng món quà quý báu mà phải dành dụm bao nhiêu lâu mới sắm nổi, nghĩ đến bức thư nằm kẹp giữa hai tờ giấy cứng màu đen trong cuốn Album, nhớ đến lúc vất vả dắt chiếc xe xẹp bánh và năm chục cuối cùng, tưởng tượng đến ly cam vắt mà Thảo ngỡ rằng mình sẽ được chị Tâm pha và bung ra mời uống, nước mắt Thảo lại ứa ra, dù Thảo đã tự nhủ lòng : « Con trai mà khóc vì chuyện ấy là hèn ». Thảo cắn chặt môi dưới đến rướm máu để tránh thoát ra tiếng nức nở. Rút vội chiếc khăn tay trong túi quần, Thảo lau mạnh trên khuôn mặt đầm đìa nước mắt. Chiếc khăn cọ xát vào làn da, đau rát làm cho Thảo ngăn dần được cơn xúc động. Thảo thấy mình chẳng nên ở lại

89 | Thoáng Mây Bay

đây giây phút nào nữa. Còn món quà và bức thư này, không đời nào Thảo đưa cho chị Tâm nữa. Con người như vậy đâu xứng đáng để Thảo tặng quà và bộc lộ tâm tình. Không bao giờ ! Thảo sẽ đem về hết, đem về để mỗi lần chị Tâm thấy cuốn Album Thảo tặng Tuấn sẽ thèm rõ dãi. Còn Thảo, Thảo sẽ xé nát cuốn Album định tặng chị Tâm ra từng mảnh nhỏ, hai cái bìa cứng quá xé không nổi, Thảo sẽ đốt cháy tiêu, bức hình dẹt nhưng có hai con nai ghé đầu uống nước suối dưới ánh trăng đẹp thật đấy, nhưng Thảo không thèm tiếc, nhất định đốt là sẽ đốt hết, không có ngại ngần gì cả, cho dù món quà ấy được mua bằng cả gia tài của Thảo.

Lòng tức giận làm Thảo không còn nước mắt nữa. Nhất quyết đi về. Anh chàng lau kỹ mặt mình lần nữa rồi hùng hổ bước ra. Hai cái con người đáng ghét vẫn ngồi kia, họ vẫn tươi vui như đôi chim non, không hề biết bên cạnh niềm vui của họ có một tâm hồn tan nát. Nhìn thẳng vào mặt Tâm, Thảo nói cộc lốc :

- Thảo về.

Lẽ ra Thảo sẽ bảo « Tôi về » cơ đấy, nhưng vì quen miệng, Thảo xưng tên. Thốt xong hai tiếng ngắn ngủi ấy, Thảo vẫn chưa thấy hả cơn giận. Chị Tâm đứng dậy đon đả :

- Ô, sao về ngay vậy Thảo ? Có chuyện gì gấp không? Ở đây lát nữa chị làm bánh cho ăn, nhân tiện hôm nay có cả anh Khôi, chị định...

Chị Tâm bỏ dở câu nói vì Thảo đã buông thõng một tiếng :

- Không !

Thảo tức mình lắm chứ ! Hoá ra cô nàng tưởng mình là hạng tham ăn lắm chắc, dụ cho ăn để bảo mình ở lại. Đòi nào, bánh kem ngon thật đấy nhưng Thảo chẳng thèm. Thảo lớn rồi không thể để người ta dụ dỗ bằng đồ ăn được.

Và không chào anh chàng kia, Thảo chủ tâm như vậy, ném thêm cho chị một tia nhìn thật sắc bén, rồi quay lưng lừng lững đi ra khỏi cửa, mặc cho hai người ngồi ngơ ngác. Vẳng bên tai có tiếng đối thoại :

- Thằng bé hôm nay lạ quá, mọi khi nó ngoan lắm cơ mà !

- Tại em là con gái không biết, con trai ở cái tuổi ương ương dở dở này có nhiều hành động bất thường, và tức cười lắm. Không nhớ là ngày còn nhỏ anh cũng vậy à.

- Đâu, anh khác chứ...

Họ đang bàn về mình đây, và luôn luôn chê mình là bé con. Anh chàng nọ là cái « thớ » gì mà dám bảo mình là hạng « ương ương dở dở », còn cô nàng thì cứ bênh anh ta chăm chặp. Thảo ức quá, có lẽ một lần nào đó Thảo phải đến đây một lần nữa, với bộ tóc dài lờm chờm, cái cằm không cạo, và cặp môi ngậm trề điều thuốc lá, Thảo sẽ nhìn cô nàng, cười khẩy một cái, trong khi đứng dựa vào thành cửa, tay xỏ túi quần và hai chân bắt chéo qua nhau... để cho cô nàng không thể nào còn chê Thảo còn nhỏ được nữa.

Leo lên chiếc Mobylette cũ, Thảo đạp cho máy nổ. Nghe như tiếng Tuấn gọi mình rồi rít, nhưng mặc, Thảo phóng xe đi thẳng.

NHẬT KÝ CỦA TÂM

« ... Không ngờ câu chuyện lại xảy ra như vậy. Mình chột hiểu thì đã muộn. Chắc hiện giờ thằng bé đang khổ và oán mình lắm đây. Nghĩ cũng tội. Anh Khôi, cảm ơn anh đã giải thích cho Tâm về nguyên nhân thái độ của Thảo ngày hôm nay không hề trách mắng. Mình đã quá ngây thơ và trẻ con cho Thảo hiểu lầm.

Chị phải xin lỗi Thảo nhiều, Thảo ạ. Những hành động vô tình của chị, chỉ nhằm biểu hiện tình thương,

lòng sẵn sóc của một người chị không ngờ đã khiến cho Thảo phân tâm, suy nghĩ và đau khổ. Không ai dạy cho chị hiểu rằng những người con trai mới lớn, tình cảm phiêu bồng như cuộn mây trong gió nhưng mãnh liệt như ngọn sóng ngoài khơi ngày biển động. Cái tâm hồn dễ thụ cảm ấy, một ngày nào nhận được một nguồn dầu yêu, một âu yếm chiều chuộng, một ngọt ngào thương mến sẽ bùng dậy hương yêu. Cuộn mây sẽ ngừng bay để bao bọc lấy ngọn núi quỳn rũ. Cái tình cảm nhẹ nhàng, vô tội ấy coi vậy mà cũng nguy hiểm. Thảo, chị thật dại khờ đến nỗi không nghĩ được rằng chị em mình tuy vậy vẫn không cùng huyết thống, những cử chỉ thân yêu biểu lộ cảm tình quả là chuyện không nên.

Những dẫn vật khiến cho mình đau khổ, tự nhiên mình cảm thấy xấu xa, không xứng đáng với tình yêu của anh Khôi, và sự tín nhiệm, mến phục của Tuấn, Thảo. Mình thấy mình vụng về quá, nên xấu hổ với những lời khen tặng của mọi người trước kia mình đã nghe. Ân hận biết là chừng nào, nếu chính vì mình, cuộc đời Thảo sẽ hư hỏng, mất cả vẻ tươi sáng, hao mòn lòng hăng say và thiện chí, sụp đổ một tương lai tươi sáng và hứa hẹn. Hy vọng lời nói của anh Khôi sẽ đúng : « Một ngày kia chính Thảo sẽ sức tỉnh, cậu bé sẽ trở lại đời sống vui tươi, hăng hái, và chỉ nhớ lại câu chuyện hôm nay như một kỷ niệm đẹp tuy có đượm chút u buồn ».

93 | Thoáng Mây Bay

Lạy Chúa, ước nguyện rằng lúc nào Chúa cũng ở gần chúng con, những đứa con nhỏ bé, yếu đuối và đầy những lỗi lầm. Xin Chúa tha thứ và dẫn dắt mỗi người chúng con, để đường chúng con đi là đường trọn hảo. Con cầu nguyện nhiều cho em Thảo, xin Chúa giúp em vượt qua mọi khổ đau trong lúc này và đem em ra vùng ánh sáng đầy tin yêu, an ủi ».

CHƯƠNG NĂM

Đầu óc choáng váng, toàn thân mệt mỏi, rã rời, Thảo thấy như mình sắp chết. Ừ, giá mà được chết ngay bây giờ nhỉ, Thảo sẽ biến ra khói ra mây bay vờ khắp chốn cho quên đi bao nhiêu là đau khổ, phiền toái của cuộc đời. Là mây, Thảo sẽ phiêu du từ đỉnh núi này qua trùng dương khác, bay qua những cánh đồng, những làng mạc và đô thị, Thảo sẽ là bóng mát che cho những đôi lứa yêu nhau. Chuyện tình của Thảo đã chẳng ra gì thì Thảo nguyện sẽ hoai phù hộ cho những đôi uyên ương tìm về hạnh phúc. Là khói, những buổi sương sớm chưa tan Thảo sẽ quần quít trên những cành cây còn lóng lánh những hạt kim cương trong suốt, để nhắc cho người con trai, người con gái cái mong manh của cuộc sống, mong manh như sương khói trên cành ; người ta hãy thương yêu nhau để tìm cho cuộc sống mong manh đó một ý nghĩa ; buổi tối, trong khung bếp hồng, Thảo sẽ toả bay, ôm bọc để sưởi ấm cho hai mái tóc ngắn, dài đang chụm đầu thủ thỉ. Như vậy có lẽ cuộc đời còn thi vị hơn những ngày chán chường nằm trên giường bệnh.

Hôm ở nhà Tâm về, Thảo phóng xe ngơ ngác giữa thành phố nhộn nhịp. Mọi người đều hối hả nói cười với công việc và niềm vui của họ, không một ai biết rằng tâm hồn Thảo đang tan nát. Đã không ai biết đến

mình thì mình cũng chẳng cần gì phải biết đến ai, và Thảo cũng coi những người, những xe đang ngược xuôi trên đường như không có. Ý nghĩ của Thảo mạnh đến độ Thảo tưởng rằng mình đang phóng xe trên một đại lộ thênh thang không người, chính ý nghĩ này đã làm mấy lần Thảo suýt đụng vào những chiếc xe khác, nếu người ta không nhanh tay lái hoặc thắng lại. Những tiếng trách móc, chửi rủa đối với Thảo bây giờ chẳng có một tác dụng gì. Trời đang nắng nhẹ bỗng nhiên tối dần rồi đổ mưa tầm tã, đó là một trong những đặc điểm của Saigon. Thiên hạ đua nhau chạy vội vào những hiên nhà bên đường mong tìm một chút khô ráo. Nhưng Thảo thấy không cần phải như vậy. Cái ướt át, lạnh lẽo bên ngoài thấm gì với cái đau khổ hiện thời trong lòng Thảo. Bởi vậy cứ để đầu trần, Thảo đi xe giữa đường phố rộng thênh thang, lần này thênh thang thật sự. Có thể lúc đó Thảo lại khóc cũng nên, khóc thương cho mình « phận bạc », bởi Thảo thấy trên đôi má mình hai dòng nong nong. Về đến nhà Thảo cũng không thềm gọi cửa, mãi cho tới khi mẹ trong nhà trông thấy, kêu âm lên chạy ra mở cửa, quên cả đội nón, Thảo mới lăm li dắt xe vào, chẳng nói chẳng rằng. Nhìn mẹ và em Thanh tíu tít lấy khăn lau và quần áo khô cho mình thay, Thảo cũng không có một cảm xúc gì, hai người lung linh trước mắt Thảo như hai cái bóng mờ mờ ảo ảo. Thảo mơ hồ cảm thấy đầu mình nóng dừ dội trong khi chân tay lại lạnh

giá. Mắt Thảo hoa đi, người, vật trong phòng bỗng quay tròn như trong cơn lốc, bóng mẹ và Thanh bay chập chờn trước mắt Thảo. Cũng mơ hồ Thảo nghe tiếng mẹ gọi mình rồi rít, Thảo thấy người mình nhẹ lâng lâng như có ai nâng lên, rồi thân Thảo bênh bồng trôi giữa một dòng sông nước chảy xiết, Thảo nghe tiếng ào ào hai bên tai. Đôi tay Thảo giơ lên, chơi vơi giữa khoảng không, định với lấy một nhánh cỏ xanh non bên bờ sông ngập nước...

Nhìn tấm drap trắng tinh, những ý nghĩ chết chóc lại quay về với Thảo. Đúng rồi, nếu bây giờ Thảo chết, người ta cũng sẽ gói thân xác Thảo vào một vuông vải trắng như thế này. Thảo sẽ nằm im không động đậy, hai tay chắp để trên ngực một cách thánh thiện. Đôi mắt Thảo nhắm nghiền và trên môi Thảo còn dấu vết một nụ cười tha thứ, hiền hoà, đẹp như nụ cười của một thiên thần. Thảo cười tha thứ cho ai đó đã làm Thảo phải đau khổ và phải chết. Người ta sẽ đặt hoa hồng trên thân xác Thảo và mọi người đứng chung quanh thương khóc. Lúc đó, nếu nói được Thảo sẽ ra hiệu cho mọi người yên lặng và khẽ bảo : « Không việc gì phải khóc, hãy giữ thanh lặng để tôi bình thản sang yên nghỉ ở thế giới bên kia ». Nhưng nếu làm như thế mọi người sẽ sợ, họ ù té chạy đi hết, không còn ai chiêm ngắm vẻ thánh thiện của Thảo nữa. Tốt hơn hết là cứ nằm yên lặng. Trong đám người vây quanh ấy, sẽ có một người khóc nhiều

nhất, và phải đấm ngực ăn năn tội lỗi, người ấy sẽ hối hận tột cùng, sẽ bị lương tâm cắn rứt để rồi thâm thĩ kêu : « Thảo, tha lỗi cho Tâm, Tâm yêu Thảo. Hãy yên nghỉ, và ở thế giới bên kia Thảo hãy chờ, Tâm cũng sẽ đến ». Dù người ấy có khóc lóc, kêu xin thế nào, Thảo cũng vẫn nhắm nghiền đôi mắt và nằm yên bất động. Người ta sẽ cho Thảo vào hòm đóng kín và nâng lên xe song mã đưa đến nhà thờ. Chiếc xe chở Thảo qua những con đường im vắng, đầy bóng mát của hai hàng cây sao cao vút như những hàng nến cháy sáng mà ngọn lửa là chút nắng nhẹ vương trên mỗi ngọn cây. Tuy nằm trong bóng tối, Thảo cũng nhận được con đường quen thuộc dẫn đến ngôi trường yêu dấu có mái giáo đường hiền từ bên cạnh, những người đi sau xe tang khóc một cách lặng lẽ và khi tiếng chuông giáo đường u buồn buồn từ tiếng một, Thảo sẽ được đưa vào nằm một cách êm ái giữa lòng nhà thờ. Ban hợp ca của giáo đường sẽ cất lên lời hát nguyện cầu cho linh hồn Thảo, tiếng hát lúc trầm buồn, khi cao vút như quán quít lấy từng vòm cửa, những cái cột tròn, ủa lên tràn đầy cung thánh và làm cho ánh nến chao động lung linh. Khi bài thánh ca vừa cất lên, người ấy chắc chắn sẽ nức lên, gục đầu xuống thành ghe.

Có tiếng chào hỏi xôn xao bên ngoài, Thảo choàng tỉnh, thoát ra khỏi cơn mê chập chờn đầy thương đau nhưng êm đềm khôn kể. Giọng mẹ nhỏ nhẹ :

- Em nó mới chộp mất cháu ạ. Khổ, hôm ấy không biết đi đâu về mà ướt hết. Thế là người cứ lạnh cóng đi, trán lại nóng hừng hực. Nó đứng không vững, bác với em Thanh phải đỡ vào giường đấy chứ...

Rồi bà chép miệng :

- Đã bảo mà không nghe, dạo này trời mưa nắng thất thường lắm, đi đâu cũng phải đem sẵn cái áo mưa. Mà lỡ mưa thì cứ đứng trú vào đâu cho tạnh hãy về. Thật, cái thằng to đầu mà dại, thế là phải nghỉ học mấy ngày rồi, mất hết cả bài vở, chả biết hôm nào mới ngồi dậy được. Mới có mấy ngày thôi mà người cứ xanh mướt đi như tàu lá ấỵ cháu ạ, hôm nào khỏi lại phải tâm bổ cho mới lấy lại sức được.

Nghe mẹ nói, Thảo cười buồn, đâu phải con ốm vì đi mưa, sức khỏe con đâu có tệ như thế. Bệnh của con làm sao mẹ biết được, mà chả ai biết được hết. Con sẽ giữ kín mãi để chết trong nỗi khổ. Nghĩ đến đây, nước mắt Thảo lại ứa ra ở khoé mắt, Thảo vội vàng quẹt đi thật nhanh.

Bên ngoài có tiếng Tuấn, lần này Thảo nghe rõ :

- Cháu vào thăm Thảo một chút được không ạ ?

- Được, cháu cứ vào. Nếu em thức thì ở chơi với em một chút. Chắc nó cũng nhớ lắm đấy.

99 | Thoáng Mây Bay

Mẹ nói đúng, phải nằm lỳ trên giường mấy ngày, ngoài những cơn nhớ thương khắc khoải « người ấy », Thảo cũng nhớ Tuấn lắm. Lúc còn khỏe, ngày nào hai đứa không gặp nhau, trống vắng tình cảm là điều khiến cho người ta cảm thấy thiếu thốn nhất. Thảo đã định gượng tung chăn ngồi dậy nói chuyện với Tuấn một lúc cho đỡ buồn, nhưng suy đi nghĩ lại làm sao, Thảo lại nằm yên. Thế nào lát nữa về Tuấn chả nói với chị Tâm là Thảo đau, phải tạo ra một dáng điệu thật thiếu ngủ mới được, để cho « người ấy » biết là lỗi của « người ấy » nặng lắm, không thể bỏ qua được. Nghĩ thế, Thảo vội lấy tay vò cho tóc bù xù lên rồi nhắm nghiền hai mắt lại. Môi Thảo ngậm chặt, hai mép hơi trề xuống. Thảo vẫn nghe người ta bảo hai mép trề xuống tức là biểu hiện cho một khuôn mặt đau khổ. Thảo cố cau mày lại cho có vài nếp nhăn, như vậy càng tăng thêm vẻ thiếu ngủ của khuôn mặt. Tiếng chân Tuấn nghe rõ dần, Thảo nằm cứng mình trong dáng điệu đau khổ thảm não vừa tạo ra.

Tuấn đặt tay lên trán Thảo, tay nó man mát. Giá lúc khác Thảo sẽ « hù » một cái rõ to làm nó giật mình. Nhưng bây giờ thì không thể được. Hình như Tuấn có ngăn ngừa một giây, sau đó nó nhẹ lật gối Thảo lên và đặt một vật gì xuống đó rồi nhẹ nhàng đi ra. Thảo mở choàng mắt, nghe ngóng. Tiếng mẹ nói với Tuấn :

- Tuần sau rảnh cháu lại chơi nhé.

Có tiếng Tuấn dạ và sau đó một lúc là tiếng máy xe nổ dòn. Tuấn đã về rồi. Hồi hộp, Thảo cho tay xuống gối định xem Tuấn để cái gì ở đó, nhưng tiếng dép mẹ đã lép kẹp ngoài cửa phòng, Thảo lại nằm im, vờ ngủ.

Sửa cái chăn cho Thảo, mẹ lại đi ra. Bây giờ căn phòng thật yên vắng, Thảo nghe rõ tiếng tích tắc của cái đồng hồ báo thức đặt ở đầu chiếc tủ búp-phê kê sát tường. Thảo lại thò tay xuống dưới gối. À, một bức thư. Tay Thảo run run khi nhìn nét chữ của Tâm đề ngoài phong bì. Hồi hộp, Thảo muốn mở ra xem ngay. Nhưng bỗng đâu hình ảnh ngày hôm ấy, cái hình ảnh Tâm cười đùa vui vẻ với anh chàng Khôi dễ ghét lại hiện rõ trong óc Thảo. Con giận lại dùng dùng kéo đến, Thảo mím môi, xé mạnh phong thư làm bốn, thẳng tay vát vào sọt rác để ở chân giường. Làm xong cử chỉ ấy, Thảo cảm thấy mình mệt mỏi, rời rã, Thảo thở dài một tiếng, nằm im. Con giận dần dần lắng dịu, Thảo lại thắc mắc : không biết cô nàng viết cái gì trong ấy ? Hay là cứ xem một tí có sao đâu. Gượng ngồi dậy, Thảo thò tay trong giỏ rác tìm lại những mảnh thư và phong bì. May quá, mứt nãy Thảo chỉ xé có làm bốn thôi. Chắp lại vẫn đọc được. Những hàng chữ nhỏ xinh xinh như nhảy múa trước mắt Thảo :

« Thảo,

Chị đã hiểu em, lỗi ở chị một phần. Lại chị chơi đi. Hy vọng tình chị em mình không vì thế mà bị chối bỏ hay bị phai lạt. Mong em lắm, vì tuần tới là đám hỏi chị, anh Khôi đó. Chị ».

Tuy đã biết rõ câu chuyện sẽ xảy ra trước khi được Tâm báo tin, vậy mà đọc xong mấy dòng ngắn ngủi Tâm viết, mắt Thảo cũng hoa lên. Thảo thấy mình mệt mỏi quá sức, buông rơi mấy mảnh thư xuống giường. Thảo cũng cảm tưởng như mình vừa rơi xuống một lòng vực sâu hun hút. Thảo cứ rơi mãi rơi hoài mà chưa thấy đáy.

Mơ hồ Thảo nghe thấy tiếng hát bên hàng xóm, băng nhạc bên đó phát ra bài « Bambino », khúc nhạc kể về câu chuyện một thằng bé người Ý, thằng bé đó cũng như Thảo, nó đại dột để lòng rung động trước sắc đẹp của một thiếu nữ lớn hơn nó, để rồi trong sâu túi, nó phải nghe những lời người lớn khuyên bảo :

L'amour et la jalousie ne sont pas des jeux d'enfants.

Et tu as toute la vie pour souffrir comme des grands

(Tình yêu và ghen tuông không phải là những trò đùa của trẻ con. Và chú còn cả một cuộc đời để đau khổ như người lớn.)

Trong âu sầu, tiếng hát vẫn văng vẳng bên tai Thảo :

Tu peux chanter tant que tu veux,

Elle ne le prend pas au sérieux.

Avec tes cheveux si blonds tu as l'air d'un chérubin

Va plutôt jouer au ballon comme font tous les gamins.

(Chú có thể hát tùy thích, nhưng cô ta không buồn để ý tới. Với mái tóc vàng hoe, chú có vẻ là một tiên đồng. Tốt hơn hết, chú hãy ra ngoài chơi banh như tất cả những đứa bé khác.)

Hình như là Thảo lại mê đi, hình ảnh lại nhật nhòa sau màn sương mù nóng. Thằng bé Bambino Thảo ôm cây đàn Mandoline gảy khẽ, tiếng tơ đồng quyến luyến giọng hát trẻ thơ trong trẻo nhưng u sầu muôn kiếp bay mãi lên cao, lên cao, và bên khung cửa sổ trên tầng lầu chót vót, chị Tâm thả tóc dài trong gió, ánh mắt long lanh, cánh môi hé mở, nhìn thằng bé ôm đàn dựa gốc cột đèn, cười chế riễu...

Như là một tiếng gọi xa xăm, Thảo thấy có ai nhắc đến tên mình, thật trầm ấm và tràn đầy thiết tha thương mến. Thảo không nhớ được mình đang trong mộng ảo xa vời hay thực tại đầy nỗi sầu chông chênh. Thân thể Thảo chao động cùng với tiếng gọi mỗi lúc một rõ,

tiếng gọi to hơn, mạnh hơn, nhưng vẫn chất chứa đầy nhẫn nại.

- Thảo, dậy đi Thảo...

Thôi, tôi còn dậy làm gì, xin cho suốt đời tôi dật dờ trong cõi hư vô, ôm chặt nỗi u buồn và vương vít trong nhạc sầu thê thiết. Hỡi tôi, xin hãy là cây cỏ, là gió, là mây, chớ là người kéo rồi chỉ được uống toàn chén đắng. Ngủ đi, ngủ đi, ngủ ngàn đời trong cô đơn. Thân xác tôi hãy bênh bồng trong suối nguồn nước mắt. Nụ hoa đầu đời vừa chớm nụ chợt héo úa vì không được một giọt nước yêu thương...

- Thảo ơi, dậy đi, dậy nói chuyện với bố...

Và bàn tay dạn dày sương gió đặt nhẹ lên trán Thảo, vuốt ve khuôn mặt xanh xao, lay nhẹ bờ vai còm cõi. Bố về. Thảo giật mình, thoát khỏi giấc mơ màng hư hư ảo ảo. Bố về thực, chỉ cần hé mắt một chút, Thảo cũng đủ nhận rõ hình ảnh bố trong ánh sáng loé vào chói mắt. Lòng Thảo rộn lên một chút vui. Trong thoáng chốc, Thảo như quên đi những buồn đau chất ngất.

Bố vắng nhà liên miên, một năm may ra về được vài lần. Bố đi, để lại ba mẹ con cô đơn trong căn nhà rộng - rộng vì thiếu bóng dáng người đàn ông. Những lần về phép, bố dẫn mẹ con đi chơi khắp chỗ. Hai đứa khoái

chí, còn mẹ như trẻ hằn lại, mẹ tươi tắn như bông hoa mới nở, bố thì cười nói luôn. Bố thương mẹ và hai con lắm, Thảo và Thanh tha hồ vui vầy, thế nào bố cũng chiều được, xin gì bố cũng cho. Bố chỉ dặn có mấy điều : phải nghe lời mẹ, không được cãi nhau, cố gắng học thật giỏi và thỉnh thoảng viết thư cho bố. Hai anh em thương bố nên cố gắng làm theo lời bố dặn. Bố nói riêng với Thảo : « Con phải nghe lời mẹ, kéo rồi mẹ tui, cho rằng con chỉ biết sợ bố, còn bố vắng nhà thì coi thường mẹ. Đàn bà dễ xúc động và hay có mặc cảm, con ạ ». Bố còn nói nhiều lắm, trong những lúc chỉ có riêng hai bố con, bố bảo chỉ nói riêng cho con trai của bố nghe thôi, vì con lớn rồi, bắt đầu biết suy nghĩ, phải tập làm người lớn, suy nghĩ và hành động như người lớn. Thảo nghe lời bố, vâng lời mẹ và cố gắng hoà thuận với em, tuy hai đứa tính tình như chó với mèo. Thảo phục bố lắm, bố vừa dịu ngọt, vừa cương quyết. Thảo ước mong bố được ở nhà mãi, và đã có lần Thảo nói ý nghĩ đó cho bố nghe, bố cười, bảo : « Bố còn phải đi kiếm cơm nuôi con chứ, không con bố đói thì sao ! » . Lúc nào bố cũng vui được, kể cả khi bố cầm tay mẹ, vuốt tóc hai con già từ.

Bây giờ bố ngồi đây, Thảo tin chắc là mình không mơ, bởi Thảo còn cảm thấy vai mình nặng nặng dưới bàn tay bố. Thảo mở bừng mắt, đưa tay nắm chặt lấy tay bố, gọi khẽ : « Bố ». Bố nhìn Thảo cười triu mến. Tự

nhiên, nhìn nụ cười, Thảo thấy tủi thân. Bố của con, bố đâu biết con trai của bố đang khổ như chưa bao giờ khổ, nỗi khổ con đang chịu có lẽ tất cả đất trời cũng không đong hết được. Và vì tủi thân, nên nước mắt Thảo lại ứa ra thấm ướt cả gò. Bố không dỗ Thảo, cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên. Lặng lẽ, bố lùa những ngón tay cứng cỏi vào mớ tóc đen nhánh của Thảo và để mặc Thảo khóc. Một lúc, hình như lâu lắm, bố mới khẽ cất tiếng :

- Thôi, đủ rồi, đủ rồi con. Không sợ em Thanh nó cười cho à ? Con trai lớn thế này sao mau nước mắt thế!

Nhưng bố đâu biết tại sao con khóc, nỗi khổ của con nào ai cảm thông cho hết. Bố mà khổ như con, chắc bố cũng phải... khóc. Thảo nghĩ thế mà không nói ra. Chợt bố hỏi :

- Con trai bố định tập làm người lớn, phải không ?

Thảo gạt mình, ngược nhìn bố, bố vẫn cười thật hiền hậu. Nụ cười và câu hỏi làm Thảo chợt dạ, Thảo chợt nhớ đến mảnh giấy chị Tâm gửi bỏ rơi trên giường, bức thư « không niêm » và thiếu may mắn không đến được tay người nhận còn để quên trên bàn. Thôi chết, bố biết hết « bí mật quân sự » rồi còn gì ! Thảo chờ bố mắng. Bố chưa mắng bao giờ, nhưng nếu đã mắng, chắc phải là « sấm sét » lắm. Thảo nhắm mắt, nhắm nhục chờ cơn giông tố.

Nhưng chờ hoài, không thấy bố cất tiếng, Thảo đánh bạo mở choàng mắt. Bố vẫn ngồi đấy, vẫn nhìn Thảo đăm đăm, miệng cười cười. Bố đưa bàn tay chai cứng sờ chiếc cằm lún phún râu của Thảo và chột nói :

- Con bố bắt đầu lớn phải không, và đang tập yêu !

Thảo nghe ngượng chín cả người. Nỗi u uẩn tưởng đâu không ai biết, những tưởng là :

« Ngón ngang cảnh nợ tình kia,
Nỗi riêng riêng biết, đã dề với ai ? »

Ngờ đâu, cái « nỗi riêng » ấy giờ đây tỏ lộ dưới ánh sáng mặt trời. Càng nhìn bố, càng xấu hổ, Thảo thấy cả người nóng rần rật như lên cơn sốt. Giá cửa phòng không đóng, Thảo đã phóng ra ngoài, chui vào nhà tắm trốn biệt. Nhưng cửa thì đóng, và bố vẫn ngồi đấy. Không còn trốn vào đâu được nữa, anh chàng quay vào vách, giấu bộ mặt đỏ như gấc chín.

Nhưng bố đã quàng tay qua người Thảo, cúi mặt nhìn sâu vào đôi mắt Thảo, thì thầm :

- Có gì mà ngượng. Ngồi dậy nói chuyện với bố. Hôm nay, bố con mình tâm sự một ngày.

Và bố đỡ Thảo ngồi lên. Bị « đi guốc trong bụng », anh chàng vẫn chưa hết ngượng, đầu cúi gằm như tử tội

nghe tuyên án. Giọng bố thì thào bên tai :

- Con còn thấy khổ không ?

Hình như nước mắt đã làm vơi bớt « cơn đau » của Thảo nhiều. Anh chàng chỉ thấy lòng nao nao, nghẹn ngào không nói nên lời chứ không đến nỗi « lệ đổ như mưa » nữa. Thảo gật đầu nhẹ nhẹ để trả lời câu hỏi của bố.

Bố lấy giọng trầm âm, giọng nói như mơn man Thảo:

- Đàn ông con trai chúng mình rồi cũng có lúc khổ vì đàn bà, con gái, con ả. Lạ một cái, nó là cái khổ êm đềm. Cô ta là ai đó, Thảo ?

Thảo khe khẽ :

- Chị của Tuấn, ba à !

Ba đập nhẹ lên trán :

- Ừ nhỉ, quên mất. Con có viết trong thư.

- Thôi, bố đừng nói đến bức thư nữa. Con ngượng lắm.

Bố lại cười :

- Ừ, cái chuyện ấy dễ làm cho mình ngượng lắm, nên chẳng bao giờ nói với ai.

Bố ngằn ngừng một lúc :

- Nhưng mà mẹ biết rồi con ạ. Bức thư con vứt bừa trên bàn, ai vào mà không thấy.

Thảo im lặng. Bố lại hỏi khẽ :

- Con hồi hận vì để mẹ biết ?

- Không, nhưng con lạ tại sao mẹ không nói gì với con.

Bố nhìn Thảo, âu yếm :

- Con nên thầm cảm ơn mẹ. Người đàn bà tế nhị lắm con ạ. Mẹ biết có những vấn đề riêng, đứa con trai không thể tâm sự với bà mẹ của nó ; nhiều khi còn không thể cả với bố...

Bố ôm lấy vai Thảo :

- Nhưng bố con mình thân nhau, phải không con ?

Tự nhiên giọng bố trở nên mơ màng :

- Để bố kể chuyện ngày xưa cho con nghe. Ngày xưa... có chàng học sinh xa nhà, trọ học tại cổ đô Huế, chàng mơ mộng và lười học y như Đinh Hùng đã viết :

Là học trò nhưng không sách cầm tay
Có tâm sự đi nói cùng cây cỏ.

Chàng ít nói nhưng sớm yêu. Và người chàng tôn thờ như thần tượng là một nữ sinh Đồng Khánh với màu áo nhu mì. Chàng yêu trong câm nín, sung sướng với cơn khổ đau thê thiết. Những ngày chớm đông mây xám giăng giăng kín cả góc trời và ngọn gió heo may kéo về len vào từng chân tơ kẽ tóc. Chàng co ro đứng cả giờ trước nhà người chàng yêu. Quên cả lạnh vì tim chàng đang nóng. Chờ cho đến khi nàng khép cửa ra đường, tay xách chiếc cặp và vành nón nghiêng nghiêng. Chàng lững thững theo sau cách cả hai chục thước, lòng chàng cảm động và bồi hồi ghê gớm. Bóng nàng khuất sau cổng trường, chàng vẫn còn nhìn theo nuối tiếc, một hồi lâu mới lặng lẽ quay về.

Bố im lặng, mơ màng. Thảo hỏi :

- Rồi sao nữa bố ?

- Thế rồi năm sau nàng rời bỏ học đường, nàng lấy chồng. Một ngày đầu xuân, pháo hồng nổ ròn rã, xác pháo lớt lớt làm thảm đón nàng lên xe hoa. Mặt nàng ửng hồng sung sướng, không hề biết trong đám người đứng xem đám cưới, chờ nhìn mặt cô dâu, có một anh chàng, mặt mũi âu sầu và trái tim héo hắt.

Bố ngừng một lúc rồi tiếp :

- Từ đó bố yêu bà « Trương Chi - My Nương »...

Thảo nhắc :

- Bố làm rồi, anh chàng si tình kia chứ đâu phải bố.

Bố cười cười mở :

- Thế con không đoán ra bố là chàng si tình đó à ?

Tự nhiên Thảo thấy cảm động, không ngờ bố lại tâm sự cho mình nghe. Đánh bạo, Thảo hỏi :

- Thế người con gái ấy là ai hở bố ?

- Nàng không là ai cả. Nàng chỉ là một nụ cười đúng lúc. Bố yêu nàng chỉ vì một lần nàng đi đường làm rơi quyển sách. Bố đi sau, cúi xuống nhặt hộ. Và khi ngẩng lên nhìn nàng thì... trong đôi mắt nàng, bố thấy như cả một vũ trụ đầy trăng sao mở rộng. Nàng mỉm cười và e lệ cảm ơn. Nụ cười như sống lại cả một trời xuân.

Bố gật gù :

- Đúng thế ! Nàng không là ai cả. Bố cũng chẳng yêu nàng...

Thảo bật cười :

- Thế bố vừa kể ai cứ đứng trước nhà người ta cả giờ?

Bố cũng cười :

- Ngày xưa bố cũng tưởng bố yêu nàng thật, nhưng bây giờ bố biết, bố chỉ thương đôi mắt và nụ cười lúc ấy.

Rồi quay nhìn Thảo với đôi mắt thật sâu, bố bảo :

- Thảo ạ, con cũng không yêu cô Tâm, mặc dù con vẫn tưởng thế.

Thảo định cãi lại. Không, con yêu Tâm lắm bố ạ, con khổ, con ốm cũng vì Tâm. Nhưng chưa kịp mở lời, bố đã hỏi :

- Con nghĩ đó là mối tình đầu của con ?

Thảo im lặng gật đầu. Bố lại chậm rãi tiếp :

- Mối tình đầu của người thật ra thường chỉ là những tình cảm đơn sơ, chân thành, đẹp thật, nhưng nó không hẳn là tình yêu. Bố nói con không yêu cô Tâm, vì bố nghĩ con đã yêu một cái gì đó, đến đúng lúc, như đôi mắt và nụ cười bố đã yêu.

Thảo cúi đầu, hình ảnh Tâm trong ngày sinh nhật Tuấn hiện ra rõ rệt. Cái áo lụa vàng, đôi bàn tay khéo léo và lối nói chuyện lôi cuốn. Thảo gặp tất cả những nét đáng yêu ấy trong khi lòng bức tức vì Thúy, cô bạn học cùng lớp đang nói cười với anh chàng đang chờ kết quả kỳ thi tú tài hai. Rồi những săn sóc, âu yếm dịu dàng lần lần hiện rõ, và cuối cùng là khuôn mặt dễ ghét của Khôi.

Thảo ôm đầu, cảm thấy mình lại sắp sửa khóc đến nơi. Tiếng bố vẫn trầm trầm như ở một cõi xa xôi nào vọng lại :

- Bọn đàn ông chúng mình mang tiếng là phái khỏe, nhưng nhiều khi lại vô cùng yếu ớt, và người đàn bà khôn ngoan chinh phục người đàn ông bằng những săn sóc dịu dàng, kín đáo ; họ sẽ thắng bằng những âu yếm đó con ạ. Ở đây, bố đoán cô Tâm chỉ vô tình.

Và bố kết luận :

- Thực ra con và cô ấy, chẳng ai yêu ai cả. Con tưởng mình yêu, vì con thấy mình cảm động, nhưng nhớ trước những săn sóc của cô ấy. Phần cô ấy, bản tính người phụ nữ khiến cô săn sóc con, như săn sóc một đứa em trai nhỏ dại, còn cần bàn tay nâng đỡ của người chị.

Giọng bố đanh lại, không còn dịu dàng như lúc nãy. Thảo cảm thấy chói với, sặc sụa như vừa bị ai tạt một gáo nước lạnh vào mặt. Nhưng sau gáo nước ấy, Thảo thấy tỉnh táo hẳn. Như một người vừa đi từ cõi u minh ra vùng mặt trời chói sáng. Đôi môi Thảo mím lại, im bật.

Bố hỏi :

- Thảo nghe bố nói gì không ?
- Có bố ạ, con nghe rất rõ.

Và ngừng một lúc, Thảo tiếp :

- Bố ơi, đưa con ra vườn chơi, con muốn nhìn mây bay.

Bố không nói gì, nhẹ đưa tay đỡ Thảo dậy. Thảo thấy bước chân mình xiêu xiêu và bênh bồng như không đụng đất.

- Dựa vào mình bố mà đi, con.

Thảo thấy mình như nhỏ bé hẳn bên cạnh bố. Mơ hồ Thảo nhớ lại những kỷ niệm ngày còn nhỏ. Những lần hai bố con đi chơi, lúc về trời mưa tầm tã, bố mặc chiếc áo mưa rộng thùng thình và Thảo chui tọt vào trong, thật gọn gàng và ấm áp. Bố nói đùa : « Con nhắm mắt lại cũng được, cứ để yên bố dẫn về nhà ». Và Thảo

nhắm mắt thật. Đi bên cạnh bố Thảo thấy yên tâm vô cùng, không có gì phải lo sợ cả. Thảo nói trong âm thầm : « Bố ạ, với bố lúc nào con cũng nhỏ bé, cần sự dìu dắt. Cánh tay bố dang rộng phủ kín lấy con, như đôi cánh phượng hoàng chở che cho con nhỏ. Bố yêu thương muôn đời của con, đi bên con hoài như ngày xưa và hôm nay nghe bố ».

Thấp thoáng có bóng mẹ trong nhà, nhưng hình như mẹ tránh khi thấy hai bố con bước ra. Khu vườn nhỏ bé của căn nhà thân yêu hôm nay có nhiều ánh nắng và lạnh lớt tiếng chim. Bố đỡ Thảo ngồi xuống chiếc ghế mây kê sát cửa và khoanh tay đứng yên bên cạnh ; còn Thảo, đôi mắt mở rộng nhìn vào cõi xa xăm. Lâu lắm bố mới lên tiếng :

- Con thấy gì, Thảo ?

Giọng Thảo mơ màng :

- Con thấy một đám mây trắng nổi.

- Sao bố không thấy gì cả ?

- Đám mây vừa bay ngang mắt con. Và chỉ một thoáng nó đã tan biến vào màu xanh bao la của bầu trời cao thẳm.

Bỗng nhiên, Thảo đứng dậy, vươn vai :

- Mai bố cho con đi ăn đám hỏi chị Tâm.

Hình như bố nhận ra giọng Thảo có gần mạnh trong tiếng « chị ». Bố cười :

- Khỏe hẳn chưa nào ?

« Con khỏe chứ, cả thể xác lẫn tâm hồn bố ạ ». Thảo định nói thế, nhưng chỉ nhìn bố cười đáp lại.

Một luồng gió thổi mạnh làm cánh cổng quên cài chốt đập ra đập vào. Thảo dợm bước ra cài lại. Bố nói với theo :

- Cần thận, coi chừng ngã nghe con.

QUYÊN DI

Saigon 10-11-1971